

Casal Lambda
presenta:

FIRE!!

**16a Mostra Internacional
de Cinema Gai i Lesbià**

Del 28 de juny al 9 de juliol de 2011
Institut Francès. Barcelona

www.cinemalambda.com

FIRE!!

Equip FIRE!!

Joako Ezpeleta, director

Antoine Leonetti, coordinador

Paloma Cordón, programa educatiu

José Melguizo, community manager i patrocinis

Gregorio Soria, imatge gràfica

Jessie y Rafa Park, comunicació i premsa

Silvia Prada, música

Claire Guillaume i Laurent Sondag, programació web

www.cinemalambda.com

Organitza:

 casal lambda

Casal Lambda
Verdaguer i Callís, 10
08003 Barcelona
T 93 319 5550
F 93 310 3035
info@lambdaweb.org
www.lambdaweb.org

President: Santos Félix
Secretari i coordinador traduccions:
Patrick Cerrato
Tresorer: Frederic García
Administració: Aran Jiménez
Vocals: Joan Sebastià Martí
i José Antonio Alonso
Coordinador voluntariat: Jordi Samsó
Publicitat: Dani Playán

Amb el suport de:

 Generalitat
de Catalunya

 Diputació
Barcelona
xarxa de municipis

 Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

 INSTITUT
FRANÇAIS

 CASA ASIA

Col·labora:

 Bande
a PART
Participació activa i Barcelona

 AMNISTIA
INTERNACIONAL

 CI&VI
PENSAR EN MUNDO DIFERENT

 fnac
www.fnac.es

 Whotels
hotels en direcció

 maumau
maumau
www.maumaubarcelona.com

 Eurodissey
L'escapade à Seine-et-Marne

 Leonardo da Vinci
Educació i Cultura

 GRUPO
ARNA

 METRO
www.metrobarcelona.cat

Mitjans de comunicació:

 guia
ocioben

 B
Barcelona
Televisió

 TR3SC

 butxaca
de berenars

 TÊTU

 ticketmaster®
www.ticketmaster.es

Agraïments

Octavio Botana. Jorge Pérez. Rocío Bermúdez. Juanma Carrillo. My Iovah cindy. Ferrán Camarasa. Anders Bigum. Dorothée Taurel. Jan Andreu. Becara. Ramon Albà. Lula Vergés. Raffaele Fasano. Nicolas Ferreira. Grupo Elles. AMPGIL. Flg. Voluntaris del Casal Lambda. A tots els que ens hem pogut oblidar. A tots els espectadors que ens acompanyen cada any.

Venda d'entrades:

Pierre Reynaud

Director de l'Institut Francès

Benvolguts amics,

Amb aquest "benvolguts amics" es fa patent la supremacia del masculí, perquè, evidentment, aquest "benvolguts amics" va adreçat tan als homes com a les dones.

Si "Fire!!" dedica l'edició del 2011 a la feminitat en el cinema, és també, i sobretot, per trencar els clixés vinculats al "fet" homosexual. És amb aquesta ambició i amb aquesta exigència que l'Institut Francès obre les seves portes a aquesta 16a. Mostra de Cinema Gai i Lesbica de Barcelona. I és amb aquesta exigència, amb aquesta generositat, en la pretensió d'explicar, pacificar i compartir, que l'Institut Francès de Barcelona vol debatre amb l'equip de Fire!!, no pas la línia editorial o la programació, sinó sobre la política d'obertura envers tot un gènere cinematogràfic que des de fa molt de temps s'ha anat reafirmant en molts països, menys avançats, fins i tot, que Espanya en matèria de lleis a favor dels homosexuals.

Per tant, la pregunta a fer seria: "què és la feminitat en el cinema?" No nosaria aquí traçar-ne el perfil definitiu, essent l'accepció de la feminitat un misteri que em resulta difícil d'analitzar amb plenitud tot i les llargues i atentes observacions esmerçades. Tot i així, enamorat del ser humà, m'arriscarà a esboçar algunes hipòtesis del que podrà ser l'essència femenina que hi ha en tota persona, més enllà del seu sexe, el seu origen social i ètnic o la seva orientació sexual.

Si se'ns ha fet creure que la masculinitat és "claredat", la feminitat seria "nebulositat". Així, si la masculinitat fos "certesa" la feminitat seria "dubitació". Si la masculinitat fos "força", la feminitat seria "dolçor". Si la masculinitat fos "instint", la feminitat seria "intuició". Si la masculinitat fos "evidència", la feminitat seria "el·ipse".

Per a cadascú de nosaltres, som una suma d'essències complexes, a voltes contradictòries. I és aquesta alquímia el que ens fa humans: extraient de la feminitat, como de la virilitat, una part important d'allò que ens fonamenta.

Em sembla particularment interessant observar que per als cineastes el paper de la feminitat és preponderant. Com? Aquesta representació de la feminitat en el cinema la qualificaria de "desenfocada". Dif altrament, així com l'enquadrament, la llum, el moviment, desperten inconscientment en el "voyeur" la curiositat per llegir allò que no s'enseña, aquesta feminitat es refugiarà en una mena d'alquímia invisible que el nostre costat femení entreveria i desxifraria per empatia, sense que calgués formular-la de manera ferma i definitiva. Aquesta visió seria per tant "nebulosa", "incerta", "dolça", "intuïtiva" o, fins i tot, "el·líptica". Aquest punt de vista íntim i personal proposo de sotmetre'l a debat amb tots vosaltres, del 28 de juny al 9 de juliol.

Però esperem que aviat, i com diu l'equip d'organització, la Mostra FIRE!! desaparegui en benefici dels circuits comercials i els nombrosos cinèfils catalans i espanyols. A l'espera del despertar de les mentalitats i la fi dels prejudicis, m'alego profundament de poder acollir-vos a tots, home i dones, a la casa Institut Francès.

Queridos amigos,

En este "queridos amigos" se revela la supremacía de lo masculino, cuando este mismo "queridos amigos" se dirige evidentemente tanto a hombres como a mujeres.

Si "Fire!!" dedica su edición 2011 a la feminidad en el cine, es también y sobre todo para romper los clichés vinculados al "hecho" homosexual. Es con esta ambición y esta exigencia con la que el Instituto Francés abre sus puertas a esta 16ª Mostra de Cine Gay y Lesbico de Barcelona. Es con esta exigencia, esta generosidad en el deseo de explicar, pacificar, compartir, con el que el Instituto Francés de Barcelona elige debatir con el equipo de Fire!!, no sobre la línea editorial o la programación, sino sobre una política de apertura de todo un género cinematográfico que desde hace mucho tiempo se ha reafirmado en algunos países a veces menos avanzados que España en materia de leyes a favor de los homosexuales.

Por lo tanto, la pregunta sería: "¿Qué es lo femenino en el cine?" No me atrevería aquí a dibujar este perfil de manera definitiva, siendo la acepción de la feminidad un misterio que me resulta difícil de analizar plenamente a pesar de una larga y atenta observación. Sin embargo, y enamorado del ser humano, me arriesgaré a esbozar algunas hipótesis de lo que sería la esencia femenina en todo ser, más allá de su sexo, su origen social o étnico o su orientación sexual.

Si se nos ha hecho pensar que lo masculino es "claridad", la feminidad sería "nebulosidad". Si lo masculino fuera "certidumbre", la feminidad sería "duda". Si lo masculino fuera "fuerza", lo femenino sería "dulzura". Si lo masculino fuera "instinto", lo femenino sería "intuición". Si lo masculino fuera "evidencia", lo femenino sería "elipse".

Pero cada uno de nosotros somos la suma de esencias complejas, a veces contradictorias. Y es esta alquimia la que nos hace humanos: extrayendo de la feminidad, como de la virilidad, una parte importante de lo que nos fundamenta.

Me parece particularmente interesante observar que para los cineastas, el papel de lo femenino es preponderante. ¿Cómo? Esta feminidad en el cine la calificaría como representada "desenfocada". Dicho de otra manera, así como el marco, la luz, el movimiento, suscita para el "voyeur" la curiosidad inconsciente para leer lo que no se enseña, esta feminidad se refugiaría en una especie de alquimia invisible que nuestro lado femenino reconocería y descifaría por empatía, sin por ello formularla de manera firme y definitiva. Esta visión sería por lo tanto "nebulosa", "incierta", "dulce", "intuïtiva, o incluso "elíptica". Este punto de vista personal e íntimo, propongo ponerlo a debate con vosotros, del 28 de junio al 9 de julio.

Pero esperemos que pronto, y como dice el equipo de organización, la Mostra FIRE!! desaparezca en beneficio de los circuitos comerciales y los numerosos cinéfilos catalanes y españoles. A la espera del despertar de las mentalidades y la fin de los prejuicios, me alejo profundamente de poder acogerlos a todos, hombre y mujeres, en la casa Institut Francés.

Santos Félix i Farreras

President del Casal Lambda

Como a president del Casal Lambda, entitat organitzadora de la Mostra de Cinema Gai i Lesbià Fire!!, us dono la benvinguda a aquesta nova edició, del 2011.

L'iniciem en una data molt significativa per al col·lectiu gai, lesbia i transsexual com és la del 28 de juny, jornada històricament reivindicativa dels nostres drets i també de fer visibles les diverses maneres d'entendre el ser gai, lesbiana o transsexual.

Tenim, como cada any, un àmbit temàtic entorn el qual giraran la major part de les pel·lícules i dels documentals. Aprofitant l'oportunitat que brinda el cinema a l'hora de donar visibilitat a les coses, enguany fem una referència al món de la dona, a la feminitat. Quan es parla d'homosexualitat s'acostuma a centrar el tema en l'home gai, tot obviant que també hi ha la dona lesbiana, amb una problemàtica específica. Les pel·lícules i els documentals que projectarem ens permetran reflexionar i treure conclusions de les vivències reflectides i explicades a la pantalla, cosa que hem pretès sempre en totes les edicions de la Mostra.

Cal recordar que la Mostra és oberta a tothom i que aquells que vulguin veure bon cinema tenen una oportunitat magnífica per a poder gaudir dels treballs aportats per realitzadors de diversos països.

Vull donar les gràcies als col·laboradors i a tots aquells que amb el seu treball fan possible la Mostra: l'equip de direcció, els voluntaris del Casal Lambda, els patrocinadors i, en especial, l'Institut Francès de Barcelona, Casa Asia i FNAC, seus de les projeccions de les pel·lícules i dels documentals, i al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, a l'Ajuntament de Barcelona i a la Diputació de Barcelona, pel suport rebut.

Desitjo que gaudiu, sobretot, d'uns dies i unes nits de bon cinema i, també, de la resta d'activitats paral·leles que hem programat.

Como presidente del Casal Lambda, entidad organizadora de la Mostra de cine gay y lesbico Fire!!, os quiero dar la bienvenida a la nueva edición de este año 2011.

Arrancamos en una fecha muy significativa para el colectivo gay, lesbico y transexual cómo es el 28 de junio, día de la reivindicación de derechos pero también de visibilidad de las diversas maneras de entender el ser gay, lesbiana y transexual.

Como cada año tenemos presente un ámbito temático donde gira la mayor parte de las películas y documentales. Este año, aprovechando la oportunidad que tiene el cine para dar visibilidad a las cosas, hacemos una referencia al mundo de la mujer y a lo femenino. Cuando se habla de la homosexualidad se suele centrar en la situación del hombre gay, olvidándose que también está la mujer lesbiana, muy presente y con problemáticas muy específicas. Las películas y los documentales que proyectaremos nos permitirán reflexionar y sacar conclusiones de las vivencias que explica y refleja la pantalla de la sala de cine, cosa que buscamos siempre en todas las ediciones de la Mostra.

Hay que recordar que la Mostra está abierta a todos y que quienes quieran ver buen cine, tienen una oportunidad magnífica para poder disfrutar de los trabajos de realizadores de diversos países.

Quiero dar las gracias a los colaboradores y a quien con su trabajo hacen posible la Mostra. El equipo de dirección, los voluntarios del Casa Lambda y los patrocinadores. En especial al Instituto Francés de Barcelona, Casa Asia y FNAC, sedes donde se proyectarán las películas y documentales, y al apoyo del Departamento de Cultura de la Generalitat de Cataluña, el Ayuntamiento de Barcelona y la Diputación de Barcelona.

Deseo que disfrutéis de días y noches de buen cine, sobre todo, y de todas las actividades paralelas que hemos organizado.

Seus de la Mostra

Institut Francès
Moià, 8
Tel. 93 567 77 77
www.institutfrances.org

A l'Est de l'Edèn
Casa Àsia
Diagonal, 373
Tel. 93 368 08 36
www.casaasia.es

Festa "Golfa tú!!"
La Penúltima
Riera Alta, 40
www.facebook.com/lapenultima

Festa "Girls on fire!!"
Somoslas vs. FIRE!! feat. My Lovah Cindy
La [2] Apolo
Nou de la Rambla, 113
www.sala-apolo.com

Programa educatiu
Fnac Triangle
Plaça Catalunya, 4
www.fnac.es
+ Institut Francès

Horaris y preus

Nit inaugural, Institut Francès
Dimarts 28 de juny
Horari: 21h
Preu: gratuït amb invitació
Aforament limitat

Cinema a l'Institut Francès
Del dimecres 29 de juny al dissabte 9 de juliol
Sessions: 16.30 h, 18.30 h, 20.30 h i 22.30 h
Preu en taquilla:
1 passi, 6 euros; 4 passis, 18 euros
Venda anticipada: www.ticketmaster.es
Aforament limitat

A l'Est de l'Edèn, Casa Àsia
dimecres 29 i dijous 30 de juny,
divendres 1 de juliol
Horari: 19.30 h
Preu: gratuït
Aforament limitat

Festa "Golfa tú!!": La Penúltima
Dissabte 2 de juliol
Horari: 24h
Preu: gratuït amb invitació
Aforament limitat

Festa "Girls on fire": Apolo 2
Diumenge 3 de juliol
Horari: 20 h
Preu: gratuït amb invitació
Aforament limitat

Programa educatiu Fnac Triangle
Dilluns 27, dimarts 28,
dimecres 29 i dijous 30 de juny
Horari: 19 h
Preu: gratuït
Aforament limitat

Programa educatiu Institut Francès
Dilluns 4 de juliol
Horari: 19 h
Preu: gratuït
Aforament limitat

9

DIJOUS

Institut Francès

21 h

Romeos

Alemanya, 2011
94' LLARGMETRATGE
Presentat per Amnistia Internacional (50 aniversari)

Estrena a Espanya
Secció oficial

Cabaret Berlín

23 h

Festa 50 aniversari Amnistia International
Isabel Coixet Dj + Peter Brown Dj

27

DILLUNS

FNAC Triangle

19 h

Curts per al canvi

Projecció de 6 curtmetratges.
2 guanyadors del Pride Barcelona 2011, 3 guanyadors del concurs de Stop Sida: *Epicentro*, de Fernando Gordillo i Tiago Leao; *Dímelo al oído*, de Juan Pedro Diotauti; *Ponte el condón*, maricón, de Juan José González Blanco. *Tengo ganas de estar enamorada*, de Chus Gutiérrez.

28

DIMARTS

FNAC Triangle

19 h

The Pink Wall

Espanya, 2010
55' DOCUMENTAL

Estrena a Barcelona
Amb la presència del director

Institut Francès

21 h

Sessió inaugural, Secció oficial
Les amours imaginaires

Canadà, 2010
95' LLARGMETRATGE

Estrena a Espanya

29

DIMECRES

FNAC Triangle

19 h

Estimar no és delicte

Conferència de Jordi Baltà, president d'Amnistia International Catalunya. Actuació acústica del grup Los seis días

Casa Àsia

19.30 h

I Am

Índia, 2011
71' DOCUMENTAL

Estrena a Espanya
Cicle A l'est de l'Edèn

Institut Francès

20.30 h

The Topp Twins: Untouchable Girls

Nova Zelanda, 2009
84' DOCUMENTAL

Estrena a Espanya
Cicle Som Família

22.30 h

El beso de la mujer araña

Brasil/Estats Units, 1985
120' LLARGMETRATGE

Cicle La Mirada de...

30

DIJOUS

FNAC Triangle

19 h

Art, creativitat i feminitat

Taula rodona amb Carmen Alborch (Senadora i escriptora), Marta Pérez Sierra (*Dones D'Heura*, Premi Pàmies 2010) i Paula Navarro (*El burka invisible*), moderada per Paloma Cordón (comunicadora social)

Casa Àsia

19.30 h

Holding Hands

Austràlia, 2010
65' DOCUMENTAL

Estrena a Espanya
Cicle A l'est de l'Edèn

Institut Francès

20.30 h

La Dany, la diva del Parc Bolívar

Canadà/Colòmbia, 2010
80' DOCUMENTAL

Amb la presència dels directors i de La Dany

22.30 h

Prima Donna... Rufus Wainwright

Regne Unit, 2009
90' DOCUMENTAL

Estrena a Espanya

1

DIVENDRES

Institut Francès

20.30 h

La robe du soir

França, 2009
95' LLARGMETRATGE

Estrena a Espanya
Secció Som Família

22.30 h

Dzi Croquettes

Brasil, 2009
110' DOCUMENTAL

Estrena a Barcelona

Casa Àsia

19.30 h

The Blossoming of Maximo Oliveros

Filipines, 2005
100' LLARGMETRATGE

Estrena a Barcelona
Cicle A l'est de l'Edèn

2

DISSABTE

Institut Francès

16.30 h

Prima Donna... Rufus Wainwright

Regne Unit, 2009
90' DOCUMENTAL

Estrena a Espanya

18.30 h

L'amour fou

França, 2010
98' DOCUMENTAL

Estrena en cine a Espanya

20.30 h

Boquitas pintadas

Argentina, 1974
120' LLARGMETRATGE

Cicle La Mirada de...

23 h

Sessió Golfa tú!!

CURTMETRATGES de Juanma Carrillo
Perfect Day, 2010, 19'
Fuckbuddies, 2011, 5'53"
Canibales, 2009, 19'
Consecuente/Consecuencias, 2010, 9'

Amb la presència del director

Bar La Penúltima

24 h

Festa "Golfa tú!!"

Lord Sonic Dj

3**DIUMENGE****Institut Francès**

16.30 h	The Pink Wall Espanya, 2010 55' DOCUMENTAL	Estrena a Barcelona
18.30 h	Romeos Alemanya, 2011 94' LLARGMETRATGE	Estrena a Espanya Secció oficial
20.30 h	Off Beat Suïssa, 2011 95' LLARGMETRATGE	Estrena a Espanya Secció oficial
22.30 h	Les amours imaginaires Canadà, 2010 95' LLARGMETRATGE	Estrena a Espanya Secció oficial

La [2] Apolo

20 h	Festa "Girls on fire" Somoslas vs. FIRE!! feat. My Lovah Cindy Curtmetratges + Somoslas Djs + My Lovah Cindy Dj
-------------	---

4**DILLUNS****Institut Francès**

19 h	CI&VI presenta: El viatge solitari de Chantal Akerman Conferència de María José García de l'escola Banda à Part.
20.30 h	! Women Art Revolution Estats Units, 2010 Co-presentada amb la Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona 83' DOCUMENTAL
22.30 h	Break my fall Regne Unit, 2011 Estrena a Espanya 107' LLARGMETRATGE Secció oficial Amb la presència de la directora

5**DIMARTS****Institut Francès**

20.30 h	How are you Dinamarca, 2011 58' DOCUMENTAL	Estrena a Espanya
22.30 h	Gigola França, 2010 102' LLARGMETRATGE	Estrena a Barcelona Secció oficial

6**DIMECRES****Institut Francès**

20.30 h	L'amour fou França, 2010 98' DOCUMENTAL	Estrena en cine a Espanya
22.30 h	! Women Art Revolution Estats Units, 2010 Co-presentada amb la Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona 83' DOCUMENTAL	

7**DIJOUS****Institut Francès**

16.30 h	Broderskab Dinamarca, 2009 90' LLARGMETRATGE	Estrena a Espanya Secció oficial
18.30 h	How are you Dinamarca, 2011 58' DOCUMENTAL	Estrena a Espanya
20.30 h	Gigola França, 2010 102' LLARGMETRATGE	Estrena a Barcelona Secció oficial
22.30 h	Off Beat Suïssa, 2011 95' LLARGMETRATGE	Estrena a Espanya Secció oficial

8**DIVENDRES****Institut Francès**

16.30 h	El lugar sin límites Mèxic, 1978 110' LLARGMETRATGE	Cicle La Mirada de...
18.30 h	Paname França, 2010 73' LLARGMETRATGE	Estrena a Espanya Sessió Experimental
20.30 h	Dzi Croquettes Brasil, 2009 110' DOCUMENTAL	Estrena en cine a Barcelona
22.30 h	Broderskab Dinamarca, 2009 90' LLARGMETRATGE	Estrena a Espanya Secció oficial

9**DISSABTE****Institut Francès**

16.30 h	La Dany, la diva del Parque Bolívar Canadà/Colòmbia, 2010 Estrena a Espanya 80' DOCUMENTAL
18.30 h	La robe du soir França, 2009 95' LLARGMETRATGE
20.30 h	Break my fall Regne Unit, 2011 107' LLARGMETRATGE
22.30 h	The Topp Twins: Untouchable Girls Nova Zelanda, 2009 84' DOCUMENTAL

Estrena a Espanya
Cicle Som FamíliaEstrena a Espanya
Secció oficialEstrena a Espanya
Secció Som Família

Joako Ezpeleta

Director de la Mostra

Tot indica que vivim moments convulsos, amb unes estructures socials fent figura, que reclamen a crits un nou enfocament, uns plantejaments diferents, més d'acord amb els temps en què vivim.

Revoltes socials a Egipte, a Líbia, al Marroc, a Síria, etc. Velles dictadures que no resisteixen ja l'impacte de la democratització de la tecnologia i l'accés a la informació; el sistema capitalista occidental esclatant per la injustícia social, el cinisme polític i l'obscenitat del poder financer; les religions incapaces de donar respostes als seus adeptes sense trencar amb la tradició; el cansament de l'ecosistema agredit... Passaran unes quantes generacions abans de veure el canvi, però a la nostra li toca de plantar cara, d'actuar, d'aportar referents nous, individuals i col·lectius, que contribueixin a progressar sense violència, a transformar sense fer trencadiesses

És en aquest context que podem mantenir una visió i una actitud positiva, constructiva i realista si ens permetem fer servir l'energia femenina com a referent en tots els àmbits del ser, des del més íntim al més social, des del polític a l'educatiu, des de l'economia al de l'art. La feminitat no com a sintagma exclusiu de la dona sinó com l'energia creadora, intuitiva i il·limitada que hi ha en totes les persones. La feminitat com a poder transformador, integrador i activador. La feminitat com a consciència, com a generadora de vida i com a potència creadora.

L'interessant és la consciència; l'orientació sexual, el gènere, la identitat o les creences són sempre coses aleatòries, circumstancials, fruit de l'atzar, la tradició o la genètica, vàlides totes i necessàries, però que allò que és realment interessant és la consciència, el despertar a la realitat de les coses. I després de segles de supremacia de la masculinitat cal obrir pas a l'energia femenina tant de temps reprimida i exclosa de les decisions que mouen el món.

La feminitat conté un gran potencial: d'entrada, aporta l'experiència de la marginació, la vivència de la diferència..., i aquesta vivència predisposa a tenir una major capacitat de comprensió, de solidaritat envers els altres i d'una sensibilitat especial, que potència, a priori, una més gran voracitat envers la vida; un poderós esperit de supervivència que estimula, per necessitat, la imaginació i la destresa per a desenvolupar-se en un entorn hostil; una capacitat d'adaptació i de viure que en molts casos es manifesta mitjançant la creativitat. Un valor ni pitjor ni millor que d'altres, però un valor.

Enguany proposem, doncs, el valor de la feminitat com a protagonista. Així el cartell de la Mostra 2011: una mirada alliberadora, que després de mossegar la poma és com si encara et desafiés amb un: què, t'hi llances?

Todo indica que vivimos momentos convulsos en los que las estructuras sociales están cayendo y pidiendo a gritos una nueva mirada, un planteamiento distinto, acorde con los tiempos que nos ha tocado vivir.

Rebeliones sociales en Egipto, Libia, Marruecos, Siria, etc., viejas dictaduras que no resisten ya el impacto de la democratización de las tecnologías y del acceso a la información; el sistema capitalista occidental saltando por los aires ante la injusticia social, el cinismo político y la obscenidad del poder financiero; las religiones incapaces de dar respuestas a sus seguidores sin romper sus propias tradiciones; el cansancio del ecosistema agredido... Pasarán varias generaciones antes de ver el cambio, pero a la nuestra nos toca no esconder la cabeza, actuar y aportar nuevos referentes individuales y colectivos que contribuyan a progresar sin violencia, a transformar sin romper.

Y es en ese contexto en el que podemos mantener una visión y una actitud positiva, constructiva, pero realista si nos damos la oportunidad de utilizar la energía femenina como referente en todos los ámbitos del ser, desde lo íntimo a lo social, de lo político a lo educativo, de la economía al Arte. Lo femenino no como sintagma exclusivo de la mujer sino como la energía creadora, intuitiva, e ilimitada que hay en todas las personas; lo femenino como poder transformador, integrador y activo. Lo femenino como conciencia, como generador de vida y como potencia creadora.

Lo interesante es la conciencia; la orientación sexual, el género, la identidad o las creencias son siempre aleatorias, circunstanciales, fruto del azar, la tradición o la genética; todas ellas son válidas y necesarias pero lo realmente interesante es la conciencia, el despertar a la realidad de las cosas. Y después de siglos de supremacía de lo masculino, hay que dar paso a la energía femenina reprimida y excluida desde hace demasiado tiempo de la toma de decisiones en el devenir del mundo.

Lo femenino tiene un potencial fortísimo; aporta, de entrada, la vivencia de la diferencia, la experiencia de la marginación... y esta vivencia predispone de una mayor capacidad de comprensión, de solidaridad con los demás y de una especial sensibilidad que, a priori, potencia una mayor voracidad ante la vida, un poderoso espíritu de supervivencia que estimula por necesidad la imaginación y la destreza para manejararse en un entorno hostil; una capacidad de adaptación y de vivir que en muchos casos se manifiesta a través de la creatividad. Un valor; ni mejor ni peor que otros, pero un valor.

Este año proponemos el valor de lo femenino como protagonista. Por eso el cartel de la Mostra 2011; una mirada liberadora que después de morder la manzana te desafía y te dice: ¿... te atreves?

NIT INAUGURAL

Les Amours Imaginaires

Canadà, 2010

Direcció: Xavier Dolan

Producció: Alliance Atlantis Vivafilm

Intèrprets: Xavier Dolan, Monia Chokri, Niels Schneider

Gènere: Drama/Romanç

Llargmetratge ficció

95'

Secció Oficial "Un certain regard" Festival de Cannes

Estrena a Espanya

Xavier Dolan es va convertir sense voler en la revelació de l'última edició del Festival de Cannes, per la seva joventut (23 anys), un llenguatge narratiu preciosista i la seva desbordant energia creativa. Després de sorprendre'ns en l'anterior edició de la Mostra amb "J'ai tué ma mère", el director de Quebec torna amb Les Amours Imaginaires, un triangle d'amor i desig incomplert, un duel obsessiu i insàple de comportaments ambigus i destructius amb l'objectiu de conquistar l'objecte del seu desig.

Francis i Marie veuran qüestionada la seva profunda amistat en enamorar-se de la mateixa persona, Nicolas, un jove de gran bellesa en un compte carregat d'humor, silèncis i seqüències plenes de fantasia. L'extraordinari ús del color, les formes, els plans i textures, fan que Dolan aconsegueixi posar el seu segell personal en una història de dolor i felicitat dins de les relacions i sentiments juvenils. Una obra fresca i fascinant.

Xavier Dolan se convirtió sin quererlo en la revelación del pasado Festival de Cannes, por su juventud (23 años), un lenguaje narrativo preciosista y por su desbordante energía creativa. Tras sorprendernos en la anterior edición de la Mostra con "J'ai tué ma mère", el director de Quebec regresa ahora con Les amours imaginaires, un triángulo de amor y deseo incumplido, un duelo obsesivo e insano repleto de comportamientos ambiguos y destructivos para conquistar el objeto de deseo.

Francis y Marie verán cuestionada su inquebrantable amistad al enamorarse los dos de la misma persona, Nicolas, un efeso de imponente presencia en una fábula cargada de humor, silencios y secuencias llenas de fantasía. El increíble uso del color, las formas, los planos y las texturas, hacen que Dolan consiga imprimir su sello personal y profundo en una historia de dolor y gozo dentro de las relaciones y sentimientos juveniles. Una obra plástica fresca y fascinante.

Nit Inaugural

Institut Frances

Dimarts 28 de juny

21.00h

LLARGMETRATGES

Off Beat

Suïssa, 2011

Direcció: Jan Gassmann

Producció: Diagonal

Intèrprets: Hans-Jakob Mühlthaler, Domenico

Pecorai, Manuel Neuburger

Gènere: Drama/Música

95'

Estreua a Espanya

L'escena musical del rap no havia estat mai tractada en una història d'amor i altres drogues com ho és a Off Beat, la primera pel·lícula de Jan Gassmann amb la magnífica col·laboració del col·lectiu Mundartisten a la banda sonora, en la que les relacions familiars, l'amor i la pròpia música formen part de l'eix dramàtic.

El Lukas és un músic idealista i sensible que es veu atrapat en un destructiu triangle emocional compost per el seu germà petit Sami, el seu manager i amant Mischa i la seva pròpia inseuretat que el conduceix inexorablement a la decadència creativa accelerada per l'ús de les drogues. Entortolligat en aquest collage emocional i melancòlic, els secrets i lleialtats obligaran al Lukas a prendre decisions que el marcaran per la resta de la seva vida.

Off Beat ha estat una de les revelacions de la secció Teddy del passat Festival de Berlín gràcies a una ambientació sorprenent i inusual tractada amb duresa i realisme. Actors amateur que provenen de l'escena del rap suís, encara fan més autèntica aquesta obra. Una de les pel·lícules més actuals de la Mostra 2011.

La escena musical del rap no había sido nunca tratada en una historia de amor y otras drogas como lo es en Off Beat, la primera película de Jan Gassmann con la magnífica colaboración del colectivo Mundartisten en la banda sonora, en la que las relaciones familiares, el amor y la propia música forman parte del eje dramático.

Lukas es un músico idealista y sensible que se ve atrapado en un destructivo triángulo emocional compuesto por su hermano pequeño Sami, su manager y amante Mischa y su propia inseguridad que le conduce inexorablemente a la decadencia creativa acelerada por el uso de las drogas. Enroscado en este collage emocional y melancólico, los secretos y lealtades obligarán a Lukas a tomar decisiones que le marcarán para el resto de su vida.

Off Beat ha sido una de las revelaciones de la sección Teddy del pasado Festival de Berlín gracias a una ambientación sorprendente e inusual tratada con dureza y realismo. Actores amateur que provienen de la escena del rap suizo, hacen todavía más auténtica esta obra. Una de las películas más actuales de la Mostra 2011.

Gigola

Francia, 2010

Direcció: Laure Charpentier

Producció: Marie-Amélie Productions

Intèrprets: Lou Doillon, Eduardo Noriega, Rossy de Palma, Marisa Paredes, Marisa Berenson

Gènere: Drama/Adaptació literària

102'

Estreina a Barcelona

Han tingut que passar més de 30 anys perquè es pugui veure ara la primera adaptació cinematogràfica de la novel·la "Gigola" de Laure Charpentier, obra censurada en el seu moment i que finalment arriba al cinema de la mà de la pròpia escriptora que posa en imatges aquesta història d'erotisme sàfic la major virtut filmica de la qual és la d'ambientar luxuriosament els felíços anys 60 en el barri de Pigalle, a París.

Transformistes, prostitutes, mafiosos i gent de mal viure poblen la nit dominada per les dones sense tabús que animen la vida a la ciutat. La Georgia -Lou Doillon, filla de Jane Birkin i Jacques Doillon- és una jove dandy, refinada i d'aire autoritari, atraïda per les dones preferiblement riques i belles. Turmentada encara pel suïcidi de la seva primera amant, cura les seves ferides tornant boges d'amor a la Cora, una jove entrenadora i a l'Odette —Marisa Paredes—, una rica burgesa.

Vestida sempre com un home, deixant-se veure solsament a la nit per bars i cabarets gais de la ciutat, Gigola ens mostra una caprichosa i perillosa forma d'enfrontar-se a la seva pròpia realitat distreta. La història d'una llegenda.

Han tenido que pasar más de 30 años para que pueda verse ahora la primera adaptación cinematográfica de la novela "Gigola" de Laure Charpentier, obra censurada en su momento y que por fin llega al cine de la mano de la propia escritora que pone en imágenes esta historia de erotismo sáfico cuya mayor virtud filmica es la de ambientar luxuosamente los felices años 60 en el barrio de Pigalle, en París.

Transformistas, prostitutas, mafiosos y gente de mal vivir poblan la noche dominada por las mujeres sin tabúes que animan la vida en la ciudad. Georgia -Lou Doillon, hija de Jane Birkin y Jacques Doillon- es una joven dandy, refinada y de aire autoritario, atraída por las mujeres preferiblemente ricas y bellas. Atormentada aún por el suicidio de su primera amante, cura sus heridas volviendo locas de amor a Cora, una joven entrenadora y a Odette -Marisa Paredes-, una rica burguesa.

Vestida siempre como un hombre, dejándose ver sólo en la noche por bares y cabarets gais de la ciudad, Gigola nos muestra una caprichosa y peligrosa forma de enfrentarse a su propia realidad ensimismada. La historia de una leyenda.

Broderskab

Dinamarca, 2009

Direcció: Nicolo Donato

Producció: Asta Films

Interpretes: Nicolas Bro, David Dencik, Claus

Flygare

Gènere: Drama polític

90'

Millor pel·lícula del Festival Internacional
de Cinema de Roma

Estrena a Espanya

El creixement de idees extremistes en alguns països del nord d'Europa posa d'actualitat aquesta pel·lícula. Es una història que ens ensenya com es forma i destrueix una relació d'amor entre dues persones que s'estimen en un ambient hostil, on l'amor no és acceptat.

El director ens mostra l'opressió de la persona i del grup, en un context extrem i veritablement homòfob, un tema que segueix sent un tabú històric, l'homosexualitat i el moviment neonazi. També posa el dit a la nafra al inspirarse en un recent documental sobre un reconegut neonazi alemany mort de sida després d'anys de trobades sexuals en els clubs d'Hamburg.

La necessitat d'entendre la recerca de la identitat en un nucli tan tancat i opresor com el neonazi ha portat a Donato a escriure aquesta complexa i ferotge història sobre Lars i Jimmy, dos joves danesos que construeixen una relació tràgica que va des de l'hostilitat a l'admiració i des de l'amistat a la passió.

El crecient auge de ideas extremistas en algunos países del norte de Europa pone de actualidad esta película que sitúa la trama en el centro de un grupo neonazi de nuestros días desde donde nos desvela cómo se construye y se destruye una relación entre dos personas que se aman en un ambiente hostil, en el que el amor no es aceptado.

Con ello, el director quiere poner en el punto de mira la opresión del individuo y del grupo, en un contexto extremo y realmente homófobo, un contexto que sigue siendo un tabú histórico, la homosexualidad y el movimiento neonazi. También pone el dedo en la llaga inspirándose en un reciente documental sobre un reconocido líder neonazi alemán fallecido de sida tras años de encuentros sexuales en los clubs de Hamburgo.

La necesidad de entender la búsqueda de la identidad en un núcleo tan cerrado y opresor como el neonazi ha llevado a Donato a escribir esta historia compleja y feroz sobre Lars y Jimmy, dos jóvenes daneses que construyen una relación trágica que va de la hostilidad a la admiración y de la amistad a la pasión.

Romeos

Alemanya, 2011

Direcció: Sabine Bernardi

Producció: Enigma Film, Boogiefilm

Intèrprets: Rick Okon, Maximilian Befort, Liv

Lisa Fries

Gènere: Drama de gènere

94'

Estrena a Espanya

Romeos ens mostra com poques vegades es fa en el cinema, la visió de la identitat a través del transgènere mostrant el coratge i la valentia d'un jove dels nostres dies que vol viure d'acord amb els seus sentiments i necessitats, buscant la veritat i la felicitat; una història d'amor que ens mostra que la identitat de cadascú finalment resideix en el seu interior.

El Lukas, un jove de 20 anys nascut dona però en ple procés de canvi de sexe, viu la pubertat en el context d'una gran ciutat dels nostres dies, integrat a la societat, però a la vegada, atrapat en un compartiment social equivocat. Serà la seva millor amiga Ine, la que el permeti conèixer l'escena homosexual de Colònia i amb ella, el seu primer encontre amb l'inefable Fabio creant-se entre ells una relació que va de l'atracció al rebuig i de l'amistat al desig però que en qualsevol cas suposa l'alliberament interior d'en Lukas.

El valor de Romeos és atrevir-se a donar una visió inusual del món del transgènere gràcies al sentit de l'humor i la naturalitat, aconseguint allunyar els convencionalismes sobre el tema. A través d'una simple història d'amor, amistat i despertar sexual, ens presenta una pel·lícula sobre la diversitat i el respecte.

Romeos nos muestra como pocas veces se hace en el cine, la visión de la identidad a través del transgénero mostrando el coraje y la valentía de un joven de nuestros días que quiere vivir acorde a sus sentimientos y necesidades, buscando la verdad y la felicidad; una historia de amor que nos muestra que la identidad de cada uno finalmente reside en su interior.

Lukas, un joven de 20 años nacido mujer pero en pleno proceso de cambio de sexo, vive la pubertad en el contexto de una gran ciudad de nuestros días, integrado en la sociedad, pero a la vez, atrapado en un compartimento social equivocado. Será su mejor amiga Ine, la que le permita conocer la escena homosexual de Colonia y con ella, su primer encuentro con el inefable Fabio creándose entre ellos una relación que va de la atracción al rechazo y de la amistad al deseo pero que en cualquier caso supone la liberación interior de Lukas.

El valor de Romeos es atreverse a dar una visión inusual del mundo del transgénero gracias al sentido del humor y la naturalidad, consiguiendo alejar los convencionalismos sobre el tema. A través de una simple historia de amor, amistad y despertar sexual, nos presenta una película sobre la diversidad y el respeto.

Break my fall

Regne Unit, 2011

Direcció: Kanchi Wichmann

Producció: Break my Films

Intèrprets: Kat Redstone, Sophie Anderson,

Kai Brandon Ly

Gènere: Drama/Música

107'

Estrena a Espanya

Break my fall s'està convertint en una pel·lícula de culte en els cercles cinèfils de Londres. Una provocativa oda a la cultura “24 hour party people” de l'East End londinenc: botigues de discs, festes squatters i nits de drogues i alcohol, omplen la vida de quatre amics que durant tres dies comparteixen i contemplen l'amistat, el sexe i l'amor.

Liza i Sally, una parella caòtica i carismàtica, viuen violentament entre la gelosia i el desig mentre lluiten per treure endavant la seva relació i treball. Comparteixen una banda de pop i amb ella ens mostren la seva vida, fosca i esbojarrada. Mentre Sally sembla abocada al desastre, Liza lluita per fer front a la caiguda amb el suport dels seus amics Vin, l'encantador noi de lloguer, i Jamie, la calma enmig d'aquest caòtic mon.

Un drama contemporani on la banda sonora marca el ritme de la història; música en la que han participat alguns dels millors artistes de l'actual underground londinenc com Plug, Numbers o Peggy Sue. Una de les pel·lícules més fresques d'aquesta edició de FIRE!!

Break my fall se está convirtiendo en una película de culto en los círculos cinéfilos de Londres. Una oda provocativa a la cultura “24 hour party people” del East End londinense: tiendas de discos, fiestas squatters y noches de drogas y alcohol pueblan la vida de cuatro amigos que durante tres días comparten y contemplan la amistad, el sexo y el amor.

Liza y Sally, una caótica y carismática pareja, viven violentamente entre los celos y el deseo mientras luchan por sacar adelante su relación y su trabajo. Comparten una banda de pop y con ella nos muestran su vida, oscura y alocada. Mientras Sally parece abocada al desastre, Liza lucha para hacer frente a la caída apoyada en sus amigos Vin, el encantador chico de alquiler, y Jamie, la calma en el centro del caos.

Un drama contemporáneo en el que la banda sonora marca el ritmo de la historia; música en la que han participado alguno de los mejores artistas del underground actual de Londres como Plug, Numbers o Peggy Sue. Una de las películas más frescas de esta edición de FIRE!!

SESSIÓ EXPERIMENTAL

Paname

Francia, 2010

Direcció: Alessandro Avellis

Producció: Alessandro Avellis

Intèrprets: Nicolas Vilena, Clémence Beauxis,

Tom Henin

Gènere: Drama/Romanç/Polític

Llargmetratge ficció

73'

Estrena a Espanya

Paname és el sobrenom que donen els francesos a la ciutat de París i també és una història d'amor i desig emmarcada en els nostres dies. Mathieu, un jove atrapat en les seves múltiples fòbies està en tractament i viu amb por al món exterior, sempre subjecte a una medicació controlada. Maxence acaba de tornar a París després d'anys fora de la ciutat i viu al dia, sense un euro, dormint al carrer i buscant-se la vida, comunicant-se sempre amb els altres i en recerca de la veritat. Un dia, Maxence, troba en un parc a Marthe en dramàtiques circumstàncies que faran que s'uneixin de forma espontània i compromesida.

Tres joves en el Paris del 2008, tres inadaptados creant una relació especial, gens convencional en la que inevitablement els portarà a compartir fins el llit, i en la que acabaran explorant la ciutat, madurant junts i aprenent a observar i jutjar la crua realitat.

Alessandro Avellis aprovecha la trama per entrar de ple en l'actual clima econòmic, social i polític amb un debat directe i sense ornamentos, mostrant protestes i manifestacions, el discurs antiglobalització, missatges d'una joventut angoixada i en plena revolució en una obra experimental i inevitablement actual.

Paname es el apodo que dan los franceses a la ciudad de París y también es una historia de amor y deseo enmarcada en nuestros días. Mathieu, un joven aprisionado en sus múltiples fobias está bajo tratamiento y vive con miedo al mundo exterior, siempre sujeto a una medicación controlada. Maxence acaba de regresar a París tras años de ausencia, vive al día, sin un duro, durmiendo en la calle y buscándose la vida, comunicándose siempre con los demás y buscando la verdad. Un día Maxence encuentra en un parque a Marthe en dramáticas circunstancias que harán que se unan de forma espontánea y comprometida.

Tres jóvenes en el Paris de 2008, tres inadaptados creando una relación especial, nada convencional en la que inevitablemente les llevará a compartir hasta la cama, y en la que terminarán explorando la ciudad, creciendo juntos y aprendiendo a observar y juzgar la cruda realidad.

Alessandro Avellis aprovecha la trama para entrar de lleno en el actual clima económico, social y político con un debate directo y sin ornamentos, mostrando protestas y manifestaciones, el discurso antiglobalización, mensajes de una juventud angustiada y en plena revolución en una obra experimental e inevitablemente actual.

SOM FAMILIA

La robe du soir

Francia, 2009

Direcció: Myriam Aziza

Producció: Mille et Une Productions

Intèrprets: Alba Gaïa Kraghede Bellugi,

Lio, Sophie Mounicot

Gènere: Drama/Infància

Llargmetratge ficció

95'

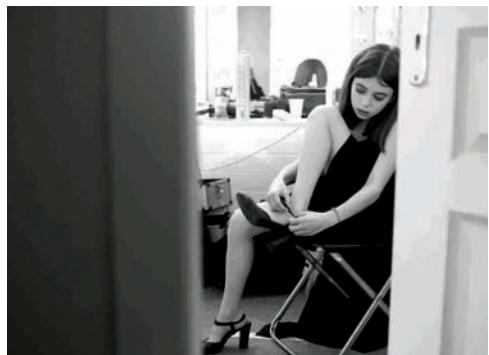
Estrena a Espanya

La Juliette és una nena de dotze anys, llesta i aplicada el món emocional de la qual gira al voltant de la seva professora de francès, Madame Solenska interpretat per la cantant francesa Lio, una relació que poc a poc se va tornant obsessiva. Qui no s'ha enamorat alguna vegada d'un professor o professora? Qui no ha sentit alguna vegada el buit de la incomprensió i el silenci d'un desig ocult?

Myriam Aziza aconsegueix amb aquesta pel·lícula sobre la pèrdua de la innocència, l'educació i l'aprenentatge un regal amb encertats apunts sobre els conflictes escolars, que ens permet contemplar de molt a prop el món interior de la Juliette aconseguint captar, sense condescendència ni tendresa gratuita, els matisos que van des d'un imminent despertar sexual fins els estats emocionals alterats. I així, des d'una altra perspectiva, el cinema francès segueix les tribulacions, accentuades a l'última dècada, sobre les formes contemporànies de l'educació formal.

Una pel·lícula sincera i necessària per entendre els mecanismes interiors del desig i la identificació en les edats més difícils de l'home, el pas de la infantesa a la pubertat.

Juliette es una niña de doce años, lista y aplicada cuyo mundo emocional gira en torno a su profesora de francés, Madame Solenska interpretado por la cantante francesa Lio, una relación que poco a poco se va volviendo obsesiva. ¿Quién no se ha enamorado alguna vez de un profesor o profesora? ¿Quién no ha sentido alguna vez el vacío de la incomprensión y el silencio de un deseo oculto?

Myriam Aziza consigue con esta película sobre la pérdida de la inocencia, la educación y el aprendizaje un regalo con lúcidos apuntes sobre los conflictos escolares, que nos permite contemplar muy de cerca el mundo interior de Juliette logrando captar, sin condescendencia ni ternura gratuita, los matices que van desde un inminente despertar sexual hasta los estados emocionales alterados. Y así, desde otra perspectiva, el cine francés sigue las tribulaciones, acentuadas en la última década, sobre las formas contemporáneas de la educación formal.

Una película sincera y necesaria para entender los mecanismos interiores del deseo y la identificación en las edades más difíciles del hombre, el paso de la infancia a la pubertad.

The Topp Twins: Untouchable Girls

Nova Zelanda, 2009

Direcció: Leanne Pooley

Producció: Diva Productions,

New Zealand Film Commission

Intèrprets: Jools Topp, Linda Topp

Gènere: Comèdia/Música

Documental

84'

Premi del públic al Millor Documental

del Festival Queer de Hamburg

Premi al Millor Documental del

Festival Internacional de Cinema de Chicago

Premi al Millor Documental del

Festival de Cinema de Toronto

Estrena a Espanya

Pot una ser a la vegada neozelandesa, lesbiana, granjera, cantant de country, pallassa, actriu de telesèrie, filla predilecta del seu país, i tenir una germana bessona que es també tot això? Les germanes Jools i Linda Topp ho demostren, amb una energia i un sentit de l'humor que no oblidareu mai.

Nascudes el 1958 a una família de grangers, ofici que van portar a terme després juntes amb les seves respectives núvies, van començar cantant música country al carrer fins aconseguir una fama increíble. Recorren des de fa ara 25 anys els escenaris de tot el seu país, i tenen el seu propi programa de televisió. Obertament lesbianes i considerades literalment "Tresors Nacionals" per Nova Zelanda, han començat també una lluita contra el càncer de mama des de que Jools patís la malaltia. Els seus personatges televisius com Ken i Ken, Camp Mother i Camp Leader o The Bowling Ladies, són avui divertidíssims referents pel públic neozelandès.

Un documental sensacional, il·lustrat amb excel·lents entrevistes als seus pares i parelles, que ha batut tots els rècords d'audiència i recaptació a Nova Zelanda.

¿Puede una ser a la vez neozelandesa, lesbiana, granjera, cantante de country, payasa, actriz de teleserie, hija predilecta de su país, y tener una hermana gemela que es también todo esto? Las hermanas Jools y Linda Topp lo demuestran, con una energía y un sentido del humor que no olvidareis jamás.

Nacidas en 1958 en una familia de granjeros, oficio que desempeñaron luego juntas con sus respectivas novias, comenzaron cantando música country en la calle hasta alcanzar una fama increíble. Recorren desde hace ahora 25 años los escenarios de todo su país, y tienen su propio programa de televisión. Abiertamente lesbianas y consideradas literalmente "Tesoros Nacionales" por Nueva Zelanda, han emprendido también una lucha contra el cáncer de mama desde que Jools padeciera la enfermedad. Sus personajes televisivos como Ken y Ken, Camp Mother y Camp Leader o The Bowling Ladies, son hoy divertidísimos referentes para el público neozelandés.

Un documental sensacional, ilustrado con excelentes entrevistas a sus padres y parejas, que ha batido todos los récords de audiencia y recaudación en Nueva Zelanda.

LA MIRADA DE... MANUEL PUIG

Roberto Enríquez

Escriptor i periodista

Per a mi, la fantasia és síntesi, com el cinema, como els somnis nocturns, models veritables de síntesis on en un minut passa per davant nostres una història sincera. (Entrevista de Giovanna Pajetta a Manuel Puig apareguda a Crisis, N°41, abril 1986)

Manuel Puig va començar a escriure les pel·lícules que feien els altres i que ell veia juntament amb sa mare al cinema d'un petit poble argentí de la província de Buenos Aires, per evadir-se d'una vida claustrofòbica que se's feia estreta. Puig va fer novel·les quan volia fer pel·lícules i va acabar descobrint que eren els altres els que volien convertir els seus llibres en cinema. D'algunha manera va ser la seva gran fita, aconseguir que la seva obra literària -inaugural d'una literatura pop que tardaria encara a ser reconeguda- fos presa seriósament o que les maleïdes fantasies d'amor romàntic que va viure a la pantalla fessin justícia a la seva pròpia biografia.

Puig va ser, sobretot, un escriptor que llegia pel·lícules i escrivia la memòria escoltada; de tots els diàlegs que va sentir de les dones de la seva infantesa, Puig va ser l'apuntador de "La Mujer Araña".

Les dones que imagina Manuel Puig, i que amb prou feines percepren els homes de Manuel Puig, son lliures perquè es troben fora, expulsades de l'espai on els homes manen i decideixen. L'espai femení, per Puig, l'occupa la imaginació, el principi: el verb, que en lloc de crear un món real -com el que va crear un déu masculí- fantasia i construeix un univers paral·lel, un cosmos que s'aixeca des de la marginació per acabar multiplicant la vida, reproduint-la amb el cap no pas dins al ventre. Una vida que no és necessàriament felicí, ni pròspera, ni justa; les dames de Puig es juguen la paraula i acostumen a perdre la partida. No inventen per ser més felices; només ho fan per ésser.

Tant és que es tracta d'heroïnes tràgiques, anodines protagonistes melodramàtiques o comares xafarderes: Puig les escolta i les basteix un espai de paraules on la ficció es barreja amb la memòria, amb l'oblit i amb allò que hauria pogut estar de no ser per aquest món mascle, quasi mut, que s'imposa i ens força a la impostura.

Puig, que va començar a escriure les pel·lícules que d'altres feien en la seva imaginació, acabaria escrivint en aquestes pel·lícules les seves pròpies paraules: ho va fer com a guionista a 'Boquitas pintadas', a partir de la seva novel·la homònima i també per a la versió cinematogràfica de d'esplèndida novel·la 'El lugar sin límites', de José Donoso (a qui comparà amb Deborah Kerr: "Mai va aconseguir un Oscar, però espera, espera") i a la Manuela del qual s'hi pot veure la fascinació de Puig per al ball de Rita Hayworth per a Tyrone Power, a 'Sangres y Arena'. De 'El beso de la mujer araña', Puig només n'obtingué el drets, que se'sl va vendre, i la satisfacció de veure com Babenco creava una obra pròpia a partir de la seva novel·la.

No estaria de més aprofitar aquest moment d'eclosió d'una certa literatura anomenada 'afterpop' per a llegir, gaudir i venerar el creador de la primera narrativa pop en castellà: Manuel Puig, que va saber reescriure el cinema, els fulletons, les telenovel·les i la realitat conversada en una colla de novel·les esplèndides, com 'La traición de Rita Hayworth', 'Boquitas pintadas', 'The Buenos Aires affair', 'El beso de la mujer araña', 'Pubis angelical', 'Maldición eterna a quien lea estas páginas', 'Sangre de amor correspondido' o 'Cae la noche tropical'.

Para mí, la fantasía es síntesis, como el cine, como los sueños nocturnos, verdaderos modelos de síntesis donde en un minuto pasa delante nuestro una historia entera. (Entrevista de Giovanna Pajetta a Manuel Puig aparecida en Crisis, N°41, abril de 1986)

Manuel Puig empezó a escribir las películas que hacían otros y que él veía junto a su madre, en el cine de un pequeño pueblo argentino de la provincia de Buenos Aires, para tratar de escapar de una vida claustrofóbica que les quedaba estrecha a ambos, madre e hijo. Puig hizo novelas cuando quería hacer películas y acabó descubriendo que serían los demás quienes querrían convertir en cine sus libros. De alguna manera, ese fue su mayor logro en una vida que no dio para que su magnífica obra literaria -inaugural de una literatura pop que tardaría en ser reconocida- fuera tomada en serio o para que las malditas fantasías de amor romántico que vivió en la pantalla le hicieran justicia en su propia biografía.

Puig fue, sobre todo, un escritor que leía películas y escribía la memoria de oídas; de todos los diálogos que escuchó entre las mujeres de su infancia y de su vida, Puig fue el apuntador de "La Mujer Araña".

Las mujeres que imagina Manuel Puig, y que apenas intuyen los hombres de Manuel Puig, son libres porque están fuera, porque han sido expulsadas de un espacio en la vida de los hombres de mandan y deciden. Lo femenino en Puig es la imaginación, es el principio: el verbo, que en lugar de crear un mundo real -como hizo un dios masculino- fantasea y construye un universo paralelo, un cosmos que se eleva desde lo marginal para acabar multiplicando la vida, reproduciéndola de cabeza, no de vientre. Una vida que no es necesariamente feliz, ni próspera ni justa; las damas de Puig se juegan su palabra y suelen perder la partida. No inventan para ser más felices; sólo inventan para ser.

Igual da que se trate de trágicas heroínas, anodinas protagonistas melodramáticas o comadres chismosas: Puig las escucha y crea para ellas un espacio de palabras donde la ficción se mezcla con la memoria, con el olvido y con lo que pudo haber sido de no ser por un mundo macho, casi mudo, que se impone y nos fuerza a la impostura.

Puig, que empezó a escribir las películas que hacían otros en su imaginación, acabaría escribiendo en esas películas sus propias palabras: lo hizo como guionista en 'Boquitas pintadas', a partir de su propia novela homónima, y también para la versión cinematográfica de una espléndida novela ajena 'El lugar sin límites', de José Donoso (a quien él una vez comparó con Deborah Kerr: "Nunca consiguió un Oscar pero espera, espera") y en cuya Manuela creo ver la fascinación de Puig por el baile de Rita Hayworth para Tyrone Power en 'Sangre y arena'. De 'El beso de la mujer araña', Puig sólo obtuvo los derechos que vendió y la satisfacción de ver cómo Babenco creaba una obra propia a partir de su novela.

No estaría de más aprovechar este momento de eclosión de cierta literatura denominada 'afterpop' para leer, disfrutar y venerar al creador de la primera narrativa pop en castellano: Manuel Puig, que supo reescribir el cine, los folletines, las telenovelas y la realidad conversada en una serie de novelas espléndidas, como son 'La traición de Rita Hayworth', 'Boquitas pintadas', 'The Buenos Aires affair', 'El beso de la mujer araña', 'Pubis angelical', 'Maldición eterna a quien lea estas páginas', 'Sangre de amor correspondido' o 'Cae la noche tropical'.

El lugar sin límites

Mèxic, 1978

Direcció: Arturo Ripstein

Guió: Manuel Puig

Basada en una novel·la de José Donoso

Producció: Conacite Dos

Intèrprets: Roberto Cobo, Fernando Soler, Lucha Villa

Gènere: Drama

Llargmetratge ficció

110

Premi Especial del Jurat del Festival de Sant Sebastià
Ariel d'Or al millor Director i Ariel de Plata al millor actor
per a Roberto Cobo
Premi Herralde a la millor pel·lícula, millor director, actor i
actriu

Manuela, que s'ha guanyat un lloc en un poble perdut com a travesti, prostituta i pare, tem la tornada de Pancho, un home masculista, camioner i client del bordell. Manuela i la seva filla, La Japonesita, que ara regenta el local, demanen protecció a Don Alejandro, cacic del poble que és a punt de desnonar als pocs habitants que encara hi viuen.

El lugar sin límites explora la dualitat, la por i l'esperança, una geografía emocional -i física de la decadència- on el mascle es perd, mentre les dones són un punt de referència que sedueix, encara que els hi costi la vida.

Manuela, que se ha ganado un lugar en un pueblo perdido como travesti, prostituta y madre, teme el retorno de Pancho, macho, camionero y cliente del lupanar. Manuela y su hija, La Japonesita, que ahora regenta el local, piden protección a Don Alejandro, cacique del pueblo que está a punto de desahuciar a los pocos habitantes que aún permanecen en él.

El lugar sin límites explora la dualidad, el miedo y la esperanza, una geografía emocional -y física de la decadencia- donde el macho se pierde, mientras las mujeres son un punto de referencia que seduce, aunque les cueste la vida.

Boquitas pintadas

Argentina, 1974

Direcció: Leopoldo Torre Nilsson

Guió: Manuel Puig

Producció: Directores Asociados S.A

Intèrprets: Roberto Cobo, Fernando Soler, Lucha Villa

Gènere: Drama

Llargmetratge ficció

120'

Basat en una novel·la homònima de Manuel Puig

Concha de Plata al millor director a Sant Sebastià

Premio Especial del Jurat a Sant Sebastià

Nené, casada i amb dos fills, li demana per correu a la mare del qui va ser el seu company, Juan Carlos, mort de tuberculosi, que li envíï les cartes d'amor que es van creuar mentre ell estava a l'hospital. A través d'aquesta correspondència Nené reviu l'arribada de l'amor en una petita ciutat de províncies en l'Argentina dels anys 30 i ho fa amb la memòria d'altres dones, personatges secundaris d'una història de classes, sexe i lluites.

En Boquitas Pintadas queda patent la fragilitat d'una fantasia que serveix per sostenir l'alè quotidià però que s'esfondra enfrot de la memòria.

Nené, casada y con dos hijos, le pide por correo a la madre de quién fuera su novio, Juan Carlos, muerto de tuberculosis, que le remita las cartas de amor que se cruzaron mientras él estaba en el sanatorio. A través de esa correspondencia Nené revive la llegada del amor en una pequeña ciudad de provincias en la Argentina de los años 30 y lo hace con la memoria de otras mujeres, personajes secundarios de una historia de clases, sexo y luchas.

En Boquitas Pintadas queda patente la fragilidad de una fantasía que sirve para sostener el aliento cotidiano pero se derrumba frente a la memoria.

El beso de la mujer araña

Brasil/Estatos Units, 1985

Direcció: Hector Babenco

Guió: Manuel Puig

Producció: HB Filmes

Intèrprets: William Hurt, Raul Julia, Sonia Braga

Gènere: Drama polític

Llargmetratge ficció

120'

Basada en una novel·la de Manuel Puig

Oscar al millor actor principal

Bafta Awards al millor actor

Premi Cannes al millor actor

Premi Independent Spirit

En Molina, un homosexual detingut per tenir sexe amb menors, comparteix cel·la amb un pres polític, el Valentín. El Molina, a través de les històries que conte i que calla, de les pel·lícules nazis inspirades en el Hollywood daurat que recrea, fa que els dies a la presó siguin menys durs. Aquest desordre d'històries i auxilis desemboca en l'amor i la revolució.

El beso de la mujer araña ens enfrenta a la fragilidad de la razón y de los prejuicios frente al deber del amor cuando éste no tiene otro camino que sublimarse en otro tipo de acción.

Molina, un homosexual detenido por tener sexo con menores, comparte celda con un preso político, Valentín. Molina, a través de las historias que cuenta y que calla, de las películas nazis inspiradas en el Hollywood dorado que recrea logra que los días en la cárcel sean menos duros. Ese trasegar de historias y auxilios desemboca en el amor y la revolución.

El beso de la mujer araña nos enfrenta a la fragilidad de la razón y de los prejuicios frente al deber del amor cuando éste no tiene otro camino que sublimarse en otro tipo de acción.

DOCUMENTALS

Antoine Leonetti

Coordinador Mostra FIRE!!

Crear per viure

Vols ser tu, però uns altres no volen que ho siguis? Ho crides, però fan veure que no et senten? Se t'ocorre dir-ho llavors amb música, cançons, pintures, ballant o amb una actuació teatral de carrer? Amb un vestit cobert de lluentons de pacotilla o dissenyant vestits coberts de maragdes de les bones? El teu crit interior, la teva màgia, aquests arravataments violents que sents per expressar el bell que ets, el meravellós que pots arribar a ser, tot això ho reconeixeràs en els extraordinaris retrats d'artistes seleccionats per als documentals del Fire!! 2011. A tots ells uneix la mateixa cosa, l'ímpetu de la força creadora al servei de la identitat, de l'honestetat amb un mateix i amb el món.

És el que uneix les prodigioses creacions d'Yves Saint-Laurent i el seu commovedor testimoni vital al costat de Pierre Bergé, en "L'amour fou", amb els esquinçadors desafiaments creatius de La Dany als carrers més pobres de Medellín. És el que uneix a les dones artistes nord-americanes invisibles durant dècades, a "!Women Art Revolution", on mesuren la força que trencà els molles de la creació, crea tendències i funda noves escoles d'estil. És justament el que passa amb Rufus Wainwright en "Prima Donna", llançant-se, sense educació clàssica però amb tot el morro, a la creació d'una òpera sincera, i que també passa amb els artistes visuals Michael Elmgreen i Ingar Dragset a "How are you", gosant un dia una botiga de Prada enemig del desert de Texas, i un altre dia el memorial als gais víctimes del nazisme al Parc Tiergarten de Berlín...

Val, ja sé que sona a clixé barat: ets gai i per això tindràs més visions exaltades en la teva recerca de la veritat i la justícia, això t'escometrà a buscar l'expressió del sublim, etc. OK. Però mireu els aclaparadors "Dzi Croquettes" i ho entendreu: veureu com un grup de genials amics brasilers desafia la dictadura en els anys 70 amb un llenguatge corporal i musical revolucionari, encaminats després al estrellat parísenc sota l'impuls de Joséphine Baker i la mirada de Lizza Minelli, donant naixement ni més ni menys que a la Bossa Nova. Sí. I mireu "Topp Twins", i veureu també que una pot ser lesbiana, neozelandesa, pallassa, grangera, cantant de country, actriu de sèrie, tot això multiplicat per dues (és que són bessones), i considerada com un "tresor nacional" pel seu propi país.

Alguna prova més?

Crear para vivir

¿Quieres ser tú, pero otros no quieren que lo seas? ¿Lo gritas, pero hacen que no te escuchan? ¿Se te ocurre decirlo entonces con música, con canciones, con pinturas, bailando, o con una performance teatral de calle? ¿Con un traje cubierto de lentejuelas de pacotilla o diseñando vestidos cubiertos de esmeraldas de las buenas? Tu grito interior, tu duende, esos arrebatos violentos que sientes para expresar lo bello que eres, lo maravilloso que puedes llegar a ser, todo esto lo vas a reconocer en los extraordinarios retratos de artistas seleccionados para los documentales del Fire!! 2011. A todos les une lo mismo: el cómo se pone el ímpetu de la fuerza creadora al servicio de la identidad, de la honestidad con uno mismo y con el mundo.

Es lo que une las prodigiosas creaciones de Yves Saint-Laurent y su commovedor testimonio vital al lado de Pierre Bergé, en "L'amour fou", con los desgarradores desafíos creativos de La Dany en las calles más pobres de Medellín. Es lo que une a las mujeres artistas invisibilizadas en Estados Unidos durante décadas, en "!Women Art Revolution", donde medimos la fuerza que rompe los moldes de la creación, crea tendencias y funda nuevas escuelas de estilo. Es justamente lo que pasa con Rufus Wainwright en "Prima Donna", lanzándose, sin educación clásica pero con todo el morro, a la creación de una ópera entera, o pasa también con los artistas visuales Michael Elmgreen y Ingar Dragset en "How are you", poniendo un día una tienda de Prada en medio del desierto de Texas, y otro día el memorial a los gais víctimas del nazismo en el Parque Tiergarten de Berlín...

Vale, ya sé que suena a cliché barato: eres gay y por ello tendrás más visiones exaltadas en tu búsqueda de la verdad y la justicia, eso te acometerá a buscar la expresión de lo sublime, etc. OK. Pero mirad los apabullantes "Dzi Croquettes" y lo entenderéis: veréis cómo un grupo de geniales amigos brasileños desafía la dictadura en los años 70 con un lenguaje corporal y musical revolucionario, propulsados luego al estrellato parisino bajo el impulso de Joséphine Baker y la mirada de Lizza Minelli, dando nacimiento ni más ni menos que a la Bossa Nova. Sí. Y mirad "Topp Twins", y veréis también que una puede ser lesbiana, neozelandesa, payasa, granjera, cantante de country, actriz de serie, todo esto multiplicado por dos (és que son gemelas), y considerada como "tesoro nacional" por tu propio país.

¿Alguna prueba más?

L'amour fou

Francia, 2010

Direcció: Pierre Thoretton

Producció: Les Films du Lendemain/Les Films de

Pierre/France 3 Cinéma

Intèrprets: Yves Saint-Laurent, Pierre Bergé, Betty

Catroux

Gènere: Biografia

98'

Estrena en cinema a Espanya

Yves Saint-Laurent i Pierre Bergé es coneixen el 1958. Després d'haver estat el director creatiu de Dior amb tan sols 21 anys, Yves crea amb Pierre la seva pròpria casa d'alta costura el 1961. Sequeixen 41 anys de treball en comú, Yves revolucionant la moda per a la dona amb el vestit pantaló, la sahariàna, l'esmoquin, el prét-à-porter de luxe, i Pierre a l'ombra, portant amb gran força els negocis de l'empresa.

Després de la mort d'Yves el 2008, Pierre decideix vendre la fabulosa col·lecció d'art i les mansions d'ambdós, i decideix per primera vegada parlar a una càmera d'una relació de 50 anys, tan ardents com turmentats, plena d'exits extraordinaris, festes, i sofriments secrets.

Una mirada extraordinaria sobre la força creativa d'Yves Saint-Laurent i la seva extrema fragilitat, des dels jardins de la casa Majorelle a Marrakech fins el Castell Grabiel a Normandia, amb els testimonis irrepetibles de les muses del genial creador: Loulou de la Falaise, Betty Catroux, Laeticia Casta o Catherine Deneuve, el "talismà" de YSL...

Yves Saint-Laurent y Pierre Bergé se conocen en 1958. Después de haber sido el director creativo de Dior con tan sólo 21 años, Yves crea con Pierre su propia casa de alta costura en 1961. Siguen 41 años de trabajo en común, Yves revolucionando la moda para la mujer con el traje pantalón, la sahariana, el esmoquin, el prêt-à-porter de lujo, y Pierre en la sombra, llevando con gran fuerza los negocios de la empresa.

Tras la muerte de Yves en 2008, Pierre decide vender la fabulosa colección de arte y las mansiones de ambos, y decide por primera vez hablar a una cámara de una relación de 50 años, tan ardientes como atormentados, llena de éxitos extraordinarios, fiestas, y sufrimientos secretos.

Una mirada extraordinaria sobre la fuerza creativa de Yves Saint-Laurent y su extrema fragilidad, desde los jardines de la casa Majorelle en Marrakech hasta el Castillo Grabiel en Normandía, con los testimonios irrepetibles de las musas del genial creador: Loulou de la Falaise, Betty Catroux, Laeticia Casta o Catherine Deneuve, el "talismán" de YSL...

! Women Art Revolution

Estat Units, 2010

Direcció: Lynn Hershman-Leeson

Producció: Hotwire Productions

Intèrprets: Eleanor Antin, Nancy Spero, Marcia Tucker,

Guerrilla Girls...

Gènere: Històric

83'

Co-presentat amb la Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona

Marginades sistemàticament per les élites museístiques masculínes, les dones troben des de fa poc els seus merecs espais de difusió, de la mà de conservadors com la Marcia Tucker, creadora del brillant New Museum de Nova York, i aparador, entre d'altres, de l'art femení més avantguardista. Ella és una de les nombroses personnes que la Lynn Hershmann-Leeson ha anat entrevistant durant més de 40 anys per explicar la història d'aquesta revolució de l'art femení als Estats Units: artistes visionaris, historiadors, comissaris i crítics, que han estat els artífexs de l'aparició del Moviment de l'Art Feminista, en paral·lel a les protestes contra la guerra els anys 60 i 70 i les lluites pels drets civils.

És així com comencen a aparèixer publicacions com Chrysalis o Heresies, espais com A.I.R., primera galeria gestionada per dones a EEUU, organismes com Franklin Furnace, o grups com les famoses Guerrilla Girls, promovent amb accions d'impacte la presència de la dona en l'art.

! Women Art Revolution, un documental imprescindible per entendre l'art actual.

Marginadas sistemáticamente por las élites museísticas masculinas, las mujeres encuentran desde hace poco sus merecidos espacios de difusión, de mano de conservadores como Marcia Tucker, creadora del brillante New Museum de Nueva York, y escaparate, entre otros, del arte femenino más vanguardista. Ella es una de las numerosas personas que Lynn Hershmann-Leeson ha ido entrevistando durante más de 40 años para contar la historia de esta revolución del arte femenino en Estados Unidos: artistas visionarios, historiadores, comisarios y críticos, que han sido los artífices de la aparición del Movimiento del Arte Feminista, en paralelo a las protestas contra la guerra en los años 60 y 70 y las luchas por los derechos civiles.

Es así como empiezan a aparecer publicaciones como Chrysalis o Heresies, espacios como A.I.R., primera galería gestionada por mujeres en EEUU, organismos como Franklin Furnace, o grupos como las famosas Guerrilla Girls, promoviendo con acciones de impacto la presencia de la mujer en el arte.

! Women Art Revolution, un documental imprescindible para entender el arte actual.

Dzi Croquettes

Brasil, 2009

Direcció: Tatiana Issa i Raphael Alvarez

Producció: Canal Brasil, Tria Productions

Intèrprets: Norma Bengell, Maria Zilda Bethlem, César

Camargo Mariano

Gènere: Drama/Musical

110'

Premi al Millor Documental Festival de Torí

Premi al Documental Festival Mix Brasil

Premi al Documental Festival do Rio

Estrena en cinema a Barcelona

Al Brasil dels anys 70 ofegat per la dictadura militar, un grup d'amics funden una companyia de teatre i dansa fora de sèrie, inspirant-se en el mític grup californià "The Cockettes", que trencava les barres del teatre musical queer a San Francisco. Sota la direcció del coreògraf nord-americà Ron Lewis, creen Dzi Croquettes, literalment "Les Croquettes", fent burla d'ells mateixos mentre homenatjaven als seus homòlegs del nord. La companyia va desafiar l'estriicte control social i va a arribar a ser una companyia internacional de gran èxit, llançada a la fama per Joséphine Baker i seguida per grans artistes com Liza Minelli o Gilberto Gil.

Desafiament a la censura, contracultura genial amb travestisme, maquillatge i purpurina, els Dzi Croquettes van marcar una fita en la història de la música, la dansa i el mon gay, participant en el naixement de la Bossa Nova. 35 anys després, aquest documental ressuscita fantàstiques imatges de l'època, dona veu als integrants que han sobreviscut i als artistes que van seguir el seu treball.

En el Brasil de los años 70 ahogado por la dictadura militar, unos amigos fundan una compañía de teatro y danza fuera de lo común, inspirándose del mítico grupo californiano "The Cockettes", que rompía en San Francisco las barreras del teatro musical queer. Bajo la dirección del coreógrafo estadounidense Ron Lewis, crean Dzi Croquettes, literalmente "Las Croquetas", burlándose de sí mismos y en reverendo homenaje a sus homólogos del norte. La compañía desafió así el férreo control social y llegó a ser una compañía internacional de gran éxito, propulsada a la fama por Joséphine Baker y seguida por grandes artistas como Liza Minelli o Gilberto Gil.

Desafío a la censura, contracultura genial a base de travestismo, maquillaje y purpurina, los Dzi Croquettes marcaron un hito en la historia de la música, la danza y el mundo gay, participando en el nacimiento de la Bossa Nova. 35 años más tarde, el documental resucita fabulosas imágenes de la época, da voz a los integrantes que sobrevivieron y a los artistas que siguieron su trabajo.

Prima Donna, the debut opera by: Rufus Wainwright

Regne Unit, 2009

Direcció: George Scott

Producció: Isis Productions

Intèrprets: Rufus Wainwright, Bernadette Colomine,

Renée Fleming, Janis Kelly

Gènere: Biografia/Musical

90'

Estreina a Espanya

A Rufus, res li fa por. El nen prodigi del pop líric, que va recrear el concert de Judy Garland al Carnegie Hall, s'embarca al 2007 a compondre una òpera sincera. Sense coneixements clàssics i no tenint clar com fer-ho, però amb molt entusiasme i el seu increïble talent, Wainwright va estrenar triomfalment "Prima Donna" dos anys després al Festival Internacional de Manchester.

El documental Prima Donna, the debut opera by: Rufus Wainwright retrata el seu animat i de vegades tibant procés creatiu, però principalment ens mostra la cara més íntima del cantant. Parla tot el molt bourgeois bohème clan Wainwright: des dels pares a la seva germana, que ens apropa a la seva divertida i histriònica joventut, marcada pel desig de cantar en públic i obsessionat per l'òpera, i fins i tot el seu (molt encantador) nuvi, el productor teatral Jörn Weisbrodt, o l'esbojarrada cantant punk Cherry Vanilla, gran amiga de Rufus. La soprano Jannis Kelly, intèrpret del paper principal alterna amb la gran diva Renée Fleming, impressionada (espatllada?) pel talent del "millor compositor del mon", Elton John dixit...

A Rufus, nada le da miedo. El niño prodigo del pop lírico, que había recreado el concierto de Judy Garland en el Carnegie Hall, se lanza en el 2007 a la composición de toda una ópera. Sin grandes conocimientos de cómo hacerlo, pero con mucho morro y llevado por su desbordante talento, Wainwright estrenaría triunfalmente "Prima Donna" dos años después en el Festival Internacional de Manchester.

El documental Prima Donna, the debut opera by: Rufus Wainwright retrata su bullicioso y a veces tenso proceso creativo, pero nos enseña sobre todo la faceta más íntima del cantante. Habla el muy bourgeois bohème clan Wainwright: desde sus padres y su hermana, que nos acercan a su divertida e histriónica juventud, marcada por las ganas de cantar en público y obsesionada ya por la ópera, hasta su (muy encantador) novio, el productor de teatro Jörn Weisbrodt, o la descolada cantante punk Cherry Vanilla, gran amiga de Rufus. La soprano Jannis Kelly, intérprete del papel principal alterna con la gran diva Renée Fleming, impresionada (¿asustada?) por el talento del "mejor compositor del mundo", Elton John dixit...

La Dany, la diva del Parque Bolívar

Canada/Colòmbia, 2010

Direcció: Julie Giles i Jimmy Giles

Producció: Brother and Sister Productions

Intèrprets: Dani Castaño Quintero

Gènere: Biogràfic

80'

Estreua a Espanya

Amb la presència dels directors i productors,
i de l'actriu principal

No fa falta un gran teatre per expressar un gran talent, i el teatre de Dany Castaño Quintero, àlies La Dany, són els carrers més ruïnosos de Medellín.

Aquest extraordinari artista travesti -vestits cridaners, perruca de nena rossa de llana amb trenes, ulleres de pasta negra- ajuda i diverteix des de fa més de 20 anys a la gent menys afavorida del seu barri, amb unes impressionants posades en escena plenes d'objectes i joguines reciclatos, que parlen amb un humor ferotge de la vida mateixa dels habitants. Els seus barrocs espectacles, mig improvisats i organitzats després de la missa del diumenge al Parc Bolívar, parlen d'infidelitats, violacions o seglestos.

Divertidíssims o sobrecollidors, són ja tot un referent per a la comunitat gai i la gent més humil. La resta del temps La Dany recorre Medellín en bicicleta i acompanyada de la seva girafa gegant de peluix, buscant objectes per als seus shows.

La Dany, la diva del Parque Bolívar és el retrat d'un artista immens i entranyable, compromès amb la seva gent i increíblement coherent dins de la seva apparent fantasia.

No hace falta un gran teatro para expresar un gran talento, y el teatro de Dany Castaño Quintero, alias La Dany, son las calles más destaladadas de Medellín.

Este extraordinario artista travesti -vestidos chillones, peluca de niña rubia de lana con trenzas, gafas de pasta negra- ayuda y divierte desde hace más de 20 años a la gente menos favorecida de su barrio, con unas asombrosas puestas en escena llenas de objetos y juguetes reciclados, que hablan con un humor feroz de la vida misma de los habitantes. Sus barrocos espectáculos, medio improvisados y organizados después de la misa del domingo en el Parque Bolívar, hablan de infidelidades, violaciones o secuestros.

Divertidísimos o sobrecededores, son ya todo un referente para la comunidad gay y la gente más humilde. El resto del tiempo La Dany recorre Medellín en bicicleta y ataviada de su jirafa gigante de peluche, en búsqueda de objetos para sus shows.

La Dany, la diva del Parque Bolívar es el retrato de un artista inmenso y entrañable, comprometido con su gente e increíblemente coherent dentro de su aparente fantasía.

The pink wall

Espanya, 2010

Direcció: Enrique del Pozo i Julian Lara
Producció: Enrique del Pozo i Julian Lara
Documental
Gènere: Històric
55'

Estrena a Barcelona
Amb la presència del director

Documental dirigit per Enrique del Pozo i Julián Lara en el qual es denuncia la repressió sofrida per la comunitat gai a Espanya, durant la dictadura franquista i la Transició Espanyola fins els nostres dies. Considerat per a molts com el primer documental que aborda la memòria històrica des d'una perspectiva gai, un documental necessari per a les generacions actuals.

The Pink Wall s'ha convertit per casualitat en homenatge històric a Pierrot, històric activista dels drets dels homosexuals i "showman" del mític Gay Club. Mort el febrer passat a Barcelona, està present en el documental de forma destacada, no ja només a través del seu testimoni, sinó també pel valiosí arxiu fotogràfic i videogràfic que va aportar a la pel·lícula. Al costat d'ell, Eduardo Mendicutti, Armand de Fluvia, Rafa Fernández, Jordi Griset, Carla Antonelli i molts més.

Documental dirigido por Enrique del Pozo y Julián Lara en el que se denuncia la represión sufrida por la comunidad gay en España, durante la dictadura franquista y la Transición Española hasta nuestros días. Considerado para muchos como el primer documental que aborda la memoria histórica desde una perspectiva gay, un documental necesario para las generaciones actuales.

The Pink Wall se ha convertido por casualidad en homenaje histórico a Pierrot, histórico activista de los derechos de los homosexuales y "showman" del mítico Gay Club. Fallecido el pasado febrero en Barcelona, está presente en el documental de forma destacada, no ya sólo a través de su testimonio, sino también por el valioso archivo fotográfico y videográfico que aportó a la película. Junto a él, Eduardo Mendicutti, Armand de Fluvia, Rafa Fernández, Jordi Griset, Carla Antonelli y muchos más.

How are you

Dinamarca, 2011

Direcció: Jannick Splidsboels

Producció: Radiator Film

Intèrprets: Michael Elmgreen, Ingar Dragset, Morten

Olafsson

Gènere: Biografia/Art Contemporani

58'

Estreina a Espanya

El danès Michael Elmgreen i el noruec Ingar Dragset viuen i treballen junts des de 1995 a Berlín. Van saltar a les portades de les revistes d'art contemporani amb obres iconoclastes com la rèplica a escala natural d'una botiga de Prada en mig del desert texà, o la inauguració al Tiergarten berlínès del memorial als gais víctimes del nazisme, cub de formigó dins del qual una pel·lícula mostra a dos homes fent-se petons, i objecte de nombrosos atacs homòfobics.

La seva instal·lació d'un mirall darrera de la Sireneta a Copenhague va voler reflectir la egocentricitat dels danesos. El 2009, van transformar el Pabelló Nòrdic i Danès de la Biennal de Venècia en casa de disseny on planeja la estupació després d'un assassinat. El documental es centra també en la relació d'aquests dos artistes inconformistes, predestinats a conèixer-se – van ser amants abans de donar-se compte que eren veïns – encara que molt diferents. El sarcàstic Michael i el dolç Ingar, amb la seva distorsió de la cultura fashion, les seves claus homo-eròtiques, les seves burles polítiques o les seves arquitectures absurdes, no deixen mai indiferents. Un document oportú sobre una de les parelles artístiques del moment.

El danés Michael Elmgreen y el noruego Ingar Dragset viven y trabajan juntos desde 1995 en Berlín. Saltaron a las portadas de las revistas de arte contemporáneo con obras iconoclastas como la réplica a escala natural de una tienda de Prada en medio del desierto texano, o la inauguración en el Tiergarten berlínés del memorial a los gays víctimas del nazismo, cubo de hormigón dentro del cual una película muestra a dos hombres besándose, y objeto de numerosos ataques homófobos.

Su instalación de un espejo detrás de la Sirenita en Copenhague quiso reflejar la egocentricidad de los daneses. En 2009, transformaron el Pabellón Nórdico y Danés de la Bienal de Venecia en casa de diseño donde planea el estupor tras un asesinato. El documental se centra también en la relación de estos dos artistas inconformistas, predestinados a conocerse - fueron amantes antes de darse cuenta que eran vecinos - aunque muy diferentes. El sarcástico Michael y el dulce Ingar, con su distorsión de la cultura fashion, sus claves homo-eróticas, sus burlas políticas o sus arquitecturas absurdas, no dejan nunca indiferentes. Un documento oportuno sobre una de las parejas artísticas del momento.

CICLE: A L'EST DE L'EDÈN

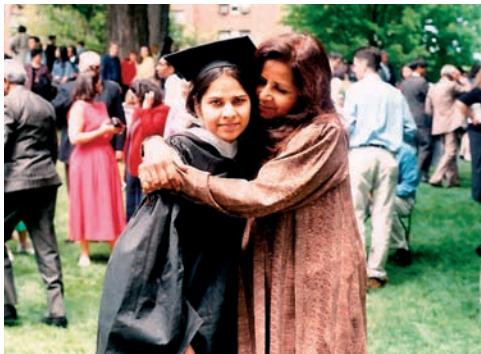

I am

India, 2011

Direcció: Sonali Gulati
Producció: Sonali Gulati
Documental
Gènere: Biogràfica/Família
71'

Estrena Espanya

La directora de cinema Sonali Gulati torna a Nova Delhi després d'onze anys d'absència per reobrir la casa de la seva mare, morta sense saber que la seva filla era lesbiana. En una espècie de coming out post mortem, parla amb alguns amics gais i les seves famílies, per acabar fent un retrat de la situació de l'homosexualitat a l'Índia d'avui en dia.

Amb una meravellosa fotografia, ha recollit testimonis molt emocionants com el d'una mare organitzant el casament casolà del seu fill amb el seu nuvi, la sortida de l'armari d'un jove maharajà davant els mitjans de comunicació, o la commovedora història de dues noies separades per les seves famílies. En un país on l'homosexualitat era un crim fins l'any 2009, aquestes imatges ressalten el contrast entre les diferents classes socials o de castes, de tradició i religió, d'activisme urbà i d'afillament rural, de cultura mediàtica i d'inconsciència popular, on el rebuig dels pares deixa per fi el seu lloc a l'orgull.

La directora de cine Sonali Gulati vuelve a New Delhi después de once años de ausencia con la dura tarea de reabrir la casa de su madre, fallecida sin haber sabido que su hija era lesbiana. En una especie de coming out post mortem, habla con algunos amigos gays y con sus padres, y acaba retratando la situación de la homosexualidad hoy en la India.

Con una fotografía bellísima, ha reunido testimonios muy emocionantes como el de una madre organizando la boda casera de su hijo con su novio, la salida del armario de un joven maharajá delante de los medios de comunicación, o la commovedora historia de dos chicas separadas por sus familias. En un país donde hasta el 2009 la homosexualidad todavía era un crimen, estas imágenes subrayan el contraste entre las diferencias de clases sociales o de castas, de tradición y religión, de activismo urbano y de aislamiento rural, de cultura mediática e inconsciente popular, donde el rechazo de los padres deja por fin su sitio al orgullo.

The Blossoming of Maximo Oliveros

Filipines, 2005

Direcció: Aurora Solito

Producció: Cinemalaya

Intèrprets: Nathan Lopez, Soliman Cruz, J.R. Valentin

Llargmetratge

Gènere: Comèdia dramàtica

100'

Estrena a Barcelona

Al Maxi, un noi de 12 anys que viu en un bar pobre de Manila, l'agradaria ser noia. Es posa cintes al cabell, camina movent amb aplicació els malucs, es maquilla i està obsesionat per les comèdies romàntiques. Pura flor nascuda enmig de les escombraries i la violència, viu amb el seu pare i germans, uns lladregots que accepten perfectament la seva sexualitat. Substituint la seva mare, que és morta, Maxi cuina, cus la roba i neteja la casa.

Una nit, és molestat per uns homes al carrer, i salvat per en Víctor, un policia jove i atractiu de qui s'enamora a l'instant. Entre els dos s'estableix una relació marcada pel desig d'en Maxi i la voluntat d'en Víctor per allunyar-lo de la violència on viu. Les coses es compliquen quan en Víctor comença a investigar un crim on es troben implicats els germans d'en Maxi.... Una maravillosa i commovedora pel·lícula, que va guanyar el Teddy Award l'any 2006.

A Maxi, un chico de 12 años viviendo en un barrio pobre de Manila, le gustaría ser chica. Se pone cintas en el pelo, camina con estudios giros de cadera, se maquilla y se desvive por las comedias románticas. Pura flor nacida de la basura y la violencia; vive con su padre y sus hermanos, unos ladroncillos de poca monta que aceptan perfectamente su sexualidad. Sustituyendo en el hogar a la madre fallecida, Maxi les cocina, les cose la ropa y limpia la casa.

Una noche, molestando en la calle por unos hombres, es rescatado por Víctor, un joven y atractivo policía del cual se enamora inmediatamente. Entre los dos se establece una relación de amistad marcada por el deseo de Maxi y la voluntad de Víctor de alejarle de la violencia en la cual vive. Pero las cosas se complican cuando Víctor llega a investigar un crimen implicando a los hermanos de Maxi... Una película maravillosa y conmovedora, que ganó el Teddy Award en el 2006.

Holding Hands

Austràlia, 2010

Direcció: Tonnette Stanford i Katherine Wilkinson

Producció: Stickybeak Films

Intèrprets: Craig Gee, Shane Brennan

Documental

Gènere: Biogràfica/Família

65'

Estrena Espanya

En una agradable nit d'estiu del 2007 a Sydney, Shane Brennan i el seu company Craig Gee surten a passejar agafats de les mans pel districte gay-friendly d'Oxford. Dos encaputxats els assalten i agredeixen quasi matant-los. Greg és ferit brutalment al cap i a les canyes havent de ser intervingut en diverses ocasions, deixant-li seqüèlies físiques i psicològiques mol profundes.

Una història cruel però real on a part de la violència, s'uneixen el menyspreu i rebuig familiar a més de la passivitat policial, que es fa el sord en les seves demandes per trobar als agressors. Només la premsa, que recull la notícia, fa que aquesta s'escampa com el foc per la comunitat gai de la ciutat, la qual es posa en peu de guerra demanant justícia.

Un commovedor documental, en el que presenciem l'esfondrament físic, psicològic i sentimental d'una parella estable que no aguanta les conseqüències de la violència homòfoba. Una història a la vegada personal i col·lectiva envers la solidaritat i el sentiment de comunitat al voltant d'una tragèdia real, que aconsegueix unir més encara a tota una ciutat... "Si tots ens agafem de les mans... que poden fer-nos?"

En una agradable noche de verano de 2007 en Sydney, Shane Brennan y su compañero Craig Gee salen de paseo, cogidos de la mano, a través del distrito gay-friendly en Oxford. Dos encapuchados les asaltan y agreden hasta casi la muerte. Greg es brutalmente herido en la cabeza y en las piernas teniendo que ser intervenido en varias ocasiones causándole secuelas físicas y psicológicas profundas.

Una historia cruel pero real en la que además de la violencia, se unen el desprecio y rechazo familiar y la pasividad policial que hace oídos sordos a sus demandas para encontrar a los agresores. Tan sólo la prensa recoge la noticia que se extiende como la pólvora por la comunidad gay de la ciudad, que se pone en pie exigiendo justicia.

Un commovedor documental, en el que asistimos al derrumbe físico, psicológico y sentimental de una pareja estable que no resiste las consecuencias de la violencia homófoba. Una historia personal y colectiva sobre la solidaridad y el sentimiento de comunidad alrededor de una tragedia real que consigue unir más fuerte a toda una ciudad... "Si todos nos cogemos de la mano... ¿qué pueden hacer?"

“GOLFA TÚ!!”

Sessió “GOLFA TÚ!!”

Institut Francès

Dissabte 2 de juliol

23h

Amb la presència del director

Juanma Carrillo

(Logroño 1978)

Realitzador audiovisual i fotògraf, és un dels cineastes més prolífics de la seva generació amb més de 20 obres realitzades durant l'última dècada. Els seus treballs han estat projectats en centres com el Queens Museum de Nova York, el Barbican Center de Londres o el Museu Reina Sofia de Madrid i en prestigiosos festivals com el de Berlín o Lisboa.

Col·laborador de nombroses revistes i marques, ha participat en exposicions tant col·lectives com individuals: Luis Adelantado a València, Palais de Tokyo a París, Space Bizarre a Brussel·les o Purificación García a Madrid i Lisboa. Com cineasta els seus curtmetratges i videocreacions s'han vist en nombrosos festivals i concursos i en centres com La Casa Encendida. El 2005 col·labora en el llibre *Antimanuel d'éducation sexuelle* juntament a artistes com Larry Clark, Nan Goldin o Sophie Calle. L'any següent, l'Art Book Catalogue presenta a Londres algunes obres seves amb artistes emergents com Niels Alpert, Ray Caesar o Franco B., a la vegada que segueix publicant en premsa, en revistes franceses com PREF o Magic, participant en especials foto amb David Armstrong o Wolfgang Tillmans, i revistes d'art espanyoles com Rojo, o Neo 2.

El 2010 va formar part del documental nord-americà GAZE dirigit per Matt Riddlehoover juntament a Bruce la Bruce, Adam Bouska o Nick San Pedro. Actualment prepara el seu primer llargmetratge «ISLANDIA».

Realizador audiovisual y fotógrafo, es uno de los cineastas más prolíficos de su generación con más de 20 obras realizadas en la última década. Sus trabajos han sido proyectados en centros como el Queens Museum de Nueva York, el Barbican Center de Londres o el Museo Reina Sofía de Madrid y en prestigiosos festivales como el de Berlín o Lisboa.

Colaborador de numerosas revistas y marcas, ha participado en exposiciones tanto colectivas como individuales: Luis Adelantado en Valencia, Palais de Tokyo en París, Space Bizarre en Bruselas o Purificación García en Madrid y Lisboa. Como cineasta sus cortometrajes y videocreaciones se han visto en numerosos festivales y concursos y en centros como La Casa Encendida. En el 2005 colabora en el libro *Antimanuel d'éducation sexuelle* junto a artistas como Larry Clark, Nan Goldin o Sophie Calle. El año siguiente, el Art Book Catalogue presenta en Londres algunas obras suyas junto a artistas emergentes como Niels Alpert, Ray Caesar o Franco B., a la vez que sigue publicando en prensa, en revistas francesas como PREF o Magic, participando en especiales foto junto a David Armstrong o Wolfgang Tillmans, y revistas de arte españolas como Rojo, o Neo 2.

En el 2010 formó parte del documental norteamericano GAZE dirigido por Matt Riddlehoover junto a Bruce la Bruce, Adam Bouska o Nick San Pedro. Actualmente prepara su primer largometraje «ISLANDIA».

Perfect Day

Espanya, 2010

Direcció: Juanma Carrillo i Félix Fernández
Producció: Juanma Carrillo i Félix Fernández
Intèrprets: Félix Fernández, Guadalupe Lancho, Juan Gómez
Gènere: Videocreació
Curtmetratge
19'

Premi millor obra de videoart de Lesgaicinemad, Madrid
Estrena a Barcelona

Perfect Day forma part d'una trilogia titulada «Cover me», en la que Juanma Carrillo i Félix Fernández desenvolupen un treball creatiu al voltant de la soledat, la separativitat de l'individu i les relacions afectives-emocionals. Cada llurament en forma de vídeo ens apropa a una nova versió de cançons ja conegudes com en aquesta segona obra que revisita el tema «Perfect day» de Lou Reed de la mà del músic i compositor Rubeck. Aquest treball connecta amb una energia de constant canvi i amb la cerca d'un ideal que s'esvaeix amb la proximitat dels cossos. Cada frame explora la fricció entre el sublim i allò quotidià de cada encontre sexual, de cada comiat, de cada ruptura.

Perfect Day forma parte de una trilogía titulada «Cover me», en la que Juanma Carrillo y Félix Fernández desarrollan un trabajo creativo en torno a la soledad, la separatividad del individuo y las relaciones afectivo-emocionales. Cada entrega en forma de video nos acerca a una nueva versión de canciones ya conocidas como en esta segunda obra que revisita el tema «Perfect day» de Lou Reed de la mano del músico y compositor Rubeck. Este trabajo conecta con una energía de constante cambio y con la búsqueda de un ideal que se esfuma con la proximidad de los cuerpos. Cada frame explora la fricción entre lo sublime y lo cotidiano de cada encuentro sexual, de cada despedida, de cada ruptura.

Fuckbuddies

Espanya, 2011

Direcció: Juanma Carrillo
Producció: Emociones Produce
Intèrprets: Richard García Vázquez, Domingo Fernández
Gènere: Videocreació
Curtmetratge
5' 53"

Premi del públic a Zinegoak, Bilbao
Estrena a Barcelona

Dos homes queden a l'hora de dinar a les afores de la ciutat per sexe ràpid al cotxe.

Dos hombres quedan a la hora de comer para tener sexo rápido en el coche, a las afueras de la ciudad.

Caníbales

Espanya, 2009

Direcció: Juanma Carrillo

Producció: Emociones Produce

Intèrprets: Andrés Bernal, Guadalupe Lancho, Fran

Fernández

Gènere: Videocreació

Curtmetratge

19''

Premi del públic a La Paz. Únic curtmetratge espanyol nominat a l'Iris Prize, a Cardiff. Estrena a Barcelona

A només 10 minuts del centre de la ciutat, centenars d'homes s'apleguen de forma fortuita i silenciosa. Uns per sexe ràpid i fàcil, d'altres per no sentir-se sols, però la majoria es busquen a si mateixos.

Caníbales ve de l'interès de Juanma Carrillo, artista i voyeur declarat, cap a una pràctica tan habitual, estesa, criticada i comentada com és el cruising, o les trobades furtives les quals, a qualsevol part del món, homes que no es coneixen entre ells, comparteixen en busca de poc més que sexe ràpid i morbo express.

Caníbales es va estrenar al novembre de 2009 i des de llavors s'ha convertit en l'obra més vista de Juanma Carrillo a molts festivals com Zinegoak de Bilbao, Toronto, Queer Lisboa, Mix Milà i Mix Mèxic, 25 Lgbt Festival de Copenhaguen, etc. Recentment, ha estat nominat a l'Iris Prize com a millor curtmetratge Lgbt del món.

A tan solo 10 minutos del centro de la ciudad, cientos de hombres hambrientos se encuentran de forma fortuita y sigilosa. Algunos buscan sexo rápido y fácil, otros no sentirse solos, la mayoría se buscan a sí mismos.

Caníbales parte del interés de Juanma Carrillo como artista y voyeur confeso, hacia una práctica tan común, extendida, denostada y comentada como es el cruising, o los encuentros furtivos que en cualquier parte del mundo, hombres desconocidos entre sí, comparten en busca de poco más que sexo rápido y morbo express.

Caníbales se estrenó en noviembre del 2009 y desde entonces se ha convertido en la obra más vista de Juanma Carrillo exhibiéndose por multitud de festivales como Zinegoak de Bilbao, Toronto, Queer Lisboa, Mix Milán y Mix México, 25 Lgbt Festival de Copenhague, etc. Recientemente ha sido nominado al Iris Prize al mejor cortometraje Lgbt del mundo

Consecuente/Consecuencias

Espanya, 2010

Direcció: Juanma Carrillo

Producció: Emociones Produce

Intèrprets: Juanjo Martínez, Saida Benzal, Guadalupe

Lancho

Gènere: Videocreació

Curtmetratge

9' 30''

Nominat premi Òptica 2010.

Estrena a Barcelona

La vida passa, i cada persona que passa per la teva vida s'emporta alguna cosa de tu. Alguns t'ho prenen tot!...Conseqüències d'un passeig reiterat penjant d'un fil. Realment el temps ho cura tot? I en tal cas, quant tarda en créixer de nou l'esperança?...

La vida pasa, y cada persona que pasa por tu vida se lleva algo de ti. ¡Algunos te lo quitan todo!...Consecuencias de un paseo reiterado por el filo de la navaja. ¿Realmente el tiempo lo cura todo? Y en tal caso, ¿cuánto tarda en crecer de nuevo la esperanza?...

PROGRAMA EDUCATIU

El mundo puede cambiar.

Pero no va a cambiar solo

50 AÑOS
AMNISTÍA
INTERNACIONAL

Firma por el cambio
envía 'CAMBIO' al 25024

Servicio facilitado por WFR, sms@wfr.es, 002-002-044 008. PVP/SMS 1,42 € (impuesto incluido). Necesario 1 sms.

Paloma Cordón

Programa educatiu FIRE!!

L'any 1928, Virginia Woolf havia dit que Judith, una hipotètica germana de Shakespeare, tenint la mateixa capacitat intel·lectual i els mateixos drets que el seu germà, mai hauria arribat on va arribar William. Segons explicava allà pel 1971 Linda Nochlin.

Des de que la Mostra Fire!! va cremar un armari al centre de Barcelona, es va convertir en una trobada de cinema sense etiquetes, la qual aquella mateixa nit de Sant Joan, davant la potent estàtua de Joan Miró, va cremar també. Engany veiem a la gràfica com una dona mossega una poma i ens convida a fer la mateixa cosa. Us convidem també a fer-ho a través del nostre programa educatiu que amb el pas del temps va agafant entitat i un pes específic, gràcies a L'Institut Francès, Fnac, Casa Àsia i L'Escola Bande à Part, de cinema. Ara que estem en temps de manifestar-nos no només al carrer sinó també cap a dins, posem en dubte tot, busquem la coherència i veiem què valors són els que milloren la nostra vida i la dels altres.

Les trobades didàctiques són aquest any oportunitats per donar-nos pistes sobre qui som les dones a l'àmbit de l'art i la cultura, oportunitat d'admirar i compartir la retrospectiva en clau panoràmica d'Amnistia Internacional, que fan trontollar arcaïques estructures sense sentit. Gaudirem de pel·lícules i documents mentre vénem a la nostra ment arquetips femenins i anirem de la mà de Salomé, Penélope o Safo a veure el deliciós curtmetratge amb títol de temàtica universal "Tinc ganas d'estar enamorada" de Chus Gutiérrez, escoltarem a Paula Navarro i el per què del seu Burka Invisible, a Carmen Alborch que no necessita presentacions o a Marta Pérez Sierra, una escriptora que en molts dels seus llibres tracta la naturalesa femenina en clau de poema. Veurem curtmetratges comissariats per "Stop Sida" o documentals com "The Pink Wall" sobre la situació del col·lectiu gai de la dictadura a la democràcia espanyola. També gaudirem de "El viatge solitari de Chantal Akerman" amb col·loqui de Maria José García de l'Escola Bande à Part, entre moltes altres activitats que veureu al programa i a les quals esteu tots convidats.

En 1928, Virginia Woolf había dicho que Judith, una hipotética hermana de Shakespeare, teniendo la misma capacidad intelectual y las mismas dotes que su hermano, jamás habría llegado donde llegó William. Según explicaba allá por 1971 Linda Nochlin.

Desde que la muestra Fire!! quemó un armario en pleno centro de Barcelona, se convirtió en un encuentro de cine sin etiquetas, que esa misma noche de San Juan ante la potente estatua de Joan Miró quemó también. Este año vemos en la gráfica como una mujer muere una manzana y nos invita a hacer lo mismo. Os invitamos también a hacerlo a través de nuestro programa educativo que con el paso del tiempo va cogiendo entidad y peso específico, gracias al Instituto Francés, Fnac, Casa Asia y la Escuela Bande à Part, de cine. Ahora que estamos en tiempos de manifestarnos no sólo en la calle sino también hacia dentro, ponemos en duda todo, buscamos la coherencia y vemos qué valores son los que mejoran nuestra vida y la de los demás.

Los encuentros didácticos son este año oportunidades para darnos pistas sobre quiénes somos las mujeres en el ámbito del arte y la cultura, oportunidades de admirar y compartir la retrospectiva en clave panorámica de Amnistía Internacional, que siguen haciendo tambalear arcaicas estructuras sin sentido. Disfrutaremos de películas y documentales mientras vienen a nuestra mente arquetipos femeninos e iremos de la mano de Salomé, Penélope o Safo a ver el delicioso cortometraje con título de temática universal "Tengo ganas de estar enamorada" de Chus Gutiérrez, escucharemos a Paula Navarro y el por qué de su Burka Invisible, a Carmen Alborch que no necesita presentaciones o a Marta Pérez Sierra, una escritora que en muchos de sus libros trata la naturaleza femenina en clave de poema. Veremos cortometrajes comisariados por "Stop Sida" o documentales como "The Pink Wall" sobre la situación del colectivo gay de la dictadura a la democracia española. También disfrutaremos de "El viaje solitario de Chantal Akerman" con coloquio de María José García de la Escuela Bande à Part, entre muchas otras actividades que veréis en el programa y a las que estáis todos invitados.

Dilluns 27

Curts per al canvi

Projecció de curtmetratges

19h

FNAC TRIANGLE

Pride Barcelona 2011 presenta el guanyador de la primera convocatòria del seu concurs de curtmetratges, MIRÀ'M, així com el guanyador de l'esment especial del jurat. Dos curts, dues mirades. **Stop Sida** presenta els vídeos guanyadors de les dues edicions del "Concurs de vídeos casolans per promoure el sexe més segur entre homes". Aquest concurs s'emmarca dins el Programa de prevenció del VIH/ITS para HSH usuaris d'Internet, de Stop Sida. "Epicentro" de Fernando Gordillo i Tiago Leao, "Dímelo al oído" de Juan Pedro Diotaiuti i "Ponte el condón, maricón" de Juan José González Blanco.

La directora de cinema madrilenya **Chus Gutiérrez** presenta el seu nou curtmetratge "Tengo ganas de estar enamorada".

Pride Barcelona 2011 presenta el ganador de la primera convocatoria de su concurso de cortometrajes, MIRÀ'M, así como el ganador de la mención especial del jurado. Dos cortos, dos miradas. **Stop Sida** presenta los vídeos ganadores de las dos ediciones del "Concurso de vídeos caseros para promover el sexo más seguro entre hombres". Este concurso se enmarca dentro del Programa de prevención del VIH/ITS para HSH usuarios de Internet, de Stop Sida. "Epicentro" de Fernando Gordillo y Tiago Leao, "Dímelo al oído" de Juan Pedro Diotaiuti y "Ponte el condón, maricón" de Juan José González Blanco.

La directora de cine **madrileña Chus Gutiérrez** presenta su nuevo cortometraje "Tengo ganas de estar enamorada".

Dimarts 28

The Pink Wall

Estrena Documental

19h

FNAC TRIANGLE

Presentació a premsa i públic de Barcelona del documental **The Pink Wall** dirigit per Enrique del Pozo sobre la situació del col·lectiu gai de la dictadura a la democràcia espanyola.

Projecció del documental amb presència del director i de l'activista Carla Antonelli.

Presentación a prensa y público de Barcelona del documental **The Pink Wall** dirigido por Enrique del Pozo sobre la situación del colectivo gay de la dictadura a la democracia española.

Proyección del documental con presencia del director y de la activista Carla Antonelli.

Dimecres 29

Estimar no és delicte

Los seis días

Conferència i concert acústic

19h

FNAC TRIANGLE

Jordi Baltà, President d'Amnistia Internacional Catalunya, ens parlarà de la situació de lesbianes, gais, bisexuals i transgèneres a tot el món dins el context de la celebració del 50 aniversari de l'organització. Ens mostrerà com Amnistia Internacional lluita per defensar les injustícies i els drets de les persones homosexuals, vulnerats en més de 80 països, 7 dels quals apliquen lleis discriminatòries on s'inclou la pena de mort, i com AI promou accions per millorar la situació de persones concretes i ajuda a defensors i defensores.

Per recolzar la causa, i relacionat amb l'especial èmfasi que la Mostra FIRE!! dedica al paper de la dona en l'edició d'aquest any, la banda barcelonina **Los seis días**, s'encarregarà de tancar la conferència oferint una petita mostra del seu nou disc "Jueves", en el qual a través de cançons fabricades des del més pur sentiment, defensen la feminitat feta pop i reivindiquen el buit de la dona en un panorama musical freturós de propostes similars a la seva.

Jordi Baltà, Presidente de Amnistía Internacional Cataluña, nos hablará de la situación de lesbianas, gays, bisexuales y transgéneros en todo el mundo dentro del contexto de la celebración del 50 aniversario de la organización. Nos mostrará cómo Amnistía Internacional lucha por defender las injusticias y los derechos de las personas homosexuales, vulnerados en más de 80 países, 7 de los cuales aplican leyes discriminatorias en las que se incluye la pena de muerte, y cómo AI promueve acciones para mejorar la situación de personas concretas y ayuda a defensores y defensoras.

Para apoyar la causa, y relacionado con el especial énfasis que la Mostra FIRE!! dedica al papel de la mujer en la edición de este año, la banda barcelonesa **Los seis días**, se encargará de cerrar la conferencia ofreciendo una pequeña muestra de su nuevo disco "Jueves", en el que a través de canciones fabricadas desde el más puro sentimiento, defienden la feminidad hecha pop y reivindican el hueco de la mujer en un panorama musical carente de propuestas similares a la suya.

Dijous 30

Art, creativitat i feminitat

Taula rodona

19h

FNAC TRIANGLE

Carmen Alborch, senadora i escriptora, **Marta Pérez Sierra**, escriptora i poetessa, Premi Pàmies 2010 pel seu llibre "Dones D'Heura", **Paula Navarro** escriptora del llibre "El Burka invisible" que próximament sortirà a la venda i **Paloma Cordón**, especialista en comunicació social i coordinadora del programa educatiu de Fire!!

Per què no hi ha hagut grans dones artistes? L'anònimat artístic al que es veu sotmesa la dona juntament amb l'hermetisme i la jerarquització, fan que sigui una carrera d'obstacles. Dona, ideologia i art en una taula oberta i sense ètiques en la qual s'abordaran temes des del paper de la dona en la cultura fins a la potència creativa.

Carmen Alborch, senadora y escritora, **Marta Pérez Sierra**, escritora y poetisa, Premio Pàmies 2010 por su libro "Dones D'Heura", **Paula Navarro** escritora del libro "El Burka invisible" que próximamente saldrá a la venta y **Paloma Cordón**, especialista en comunicación social y coordinadora de las sesiones pedagógicas de Fire!!

¿Por qué no ha habido grandes mujeres artistas? El anonimato artístico al que se ve sometida la mujer junto con el hermetismo y la jerarquización, hacen que sea una carrera de obstáculos. Mujer, ideología y arte en una mesa abierta y sin etiquetas en la que se abordarán temas desde el papel de la mujer en la cultura hasta la potencia creativa.

Dilluns 4

CI&VI presenta:

El viatge solitari de Chantal Akerman

Conferència

19h

INSTITUT FRANCÈS

Conferència de **María José García** de l'escola Bande à Part. Projecció del documental ! Women Art Revolution a les 20.30h en el mateix Institut.

Conferencia de **María José García** de la escuela Bande à Part. Proyección del documental ! Women Art Revolution a las 20.30h en el mismo Instituto.

!!